திருகூடசுந்தரம்

காந்தி நிலையம்

பாஞ்சாலி சபதம்

முதலிய கட்டுரைகள்

பொ. திருகூடசுந்தரம் எம். ஏ., பி. எல்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தங்கப் பதக்கம் பெற்றவர்

கலைக்களஞ்சியம் கூட்டாசிரியர்.

முகவுரை

சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரித்

தமிழ்ப்பேராசிரியர்

மு. வரதராசன், எம். ஏ; பி. எச். டி.

காந்தி நிலையம்

தியாகராயநகர் : : சென்னை-17.

பொருளடக்கம்

எண்			பக்கம்
1	பாஞ்சாலி சபதம்	...	9
2	நாட்டுப் பாடல்கள்	.	31
3.	பாரதியார்	...	42
4.	பாரதியாரை நான் தரிசித்தது	..	46
5	பாரதியார் எனக்குச் செய்த உதவி	..	50
6	இரண்டு அமுத சுரபிகள்	...	53
7	குறள் கற்கும் முறை	...	61
8	கம்பனைத் துய்க்கும் முறை	..	82
9.	தமிழ் மொழி வளர்ச்சி	..	93

1951
முதற்பதிப்பு

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

டாக்டர் மு. வரதராசனார் எம். ஏ.

முகவுரை

நீதி மன்றங்களில் நடுநிலைமை எதிர்பார்க்கலாம்; அங்கே எதையும் ஆராய்ந்து முடிவுசெய்யச் சட்டங்கள் உண்டு, சட்டங்களுக்கு விளக்கங்கள் உண்டு; சட்டங்களை விளக்குவதற்கு நெறிமுறை உண்டு.

இலக்கிய ஆராய்ச்சித் துறையில் நடுநிலைமை எதிர்பார்த்தல் அரிது; இலக்கியங்களை ஆராய்ந்து முடிவு செய்ய வரையறுத்த சட்டங்கள் அவ்வளவாக இல்லை; இருப்பவை சிலவற்றைப் பற்றிப் பலவகைக் கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன; ஆதலின் ஆராய்வோரின் விருப்பு வெறுப்புக்களே முன்நின்று இயக்குகின்றன.

இத்தகைய நிலையிலும் உயர்ந்த நூல்கள் உயர்வு பெற்று வாழ்தலும், ஏனையவை இருக்குமிடம் தெரியாமல் இறந்தொழிதலும் காணும்போது, இலக்கியத் துறையின் சிறப்பே புலனாகின்றது.

இலக்கியம் சான்றோர் உள்ளத்தில் பிறந்து எழுத்துருவம் பெற்று வெளிவருவது. இலக்கியம் வாழும் இடமும் சான்றோர் உள்ளங்களே ஆகும். ஆகவே, வழி வழியாகச் சான்றோர் உள்ளங்களைப் பற்றிக்கொண்டு வாழவல்ல உயர்ந்த நூல்கள் மட்டுமே ஓங்கி விளங்குகின்றன. நடுநிலைமை பிறழ்ந்த ஆய்வுரைகள் எத்தனை எத்தனை தடுத்தாலும், அத்தகைய உயர்ந்த நூல்களின் வளர்ச்சி தடைப்படுவதில்லை.

'பாஞ்சாலி சபதம் முதலிய கட்டுரைகள்' என்னும் நூல் இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்குத் துணை செய்யும் கட்டுரைகள் நிரம்பியது. பாரதியார், திருவள்ளுவர், கம்பர் ஆகிய புலவர் பெருமக்களின் தமிழ்ச் செல்வங்களைத் தமிழர்க்கு அறிமுகம் செய்விக்கும் ஆர்வத்தோடு எழுதப்பெற்ற கட்டுரைகள் இவை.

ஆசிரியர் திருவாளர் பொ. திருகூடசுந்தரம் அவர்கள் நாட்டுப் பற்றும் மொழிப்பற்றும் சீர்திருத்த ஆர்வமும் பண்பாட்டுப் பெருமையும் நிரம்பியவர்; நெடுங்காலமாக இடையறாமல் தொண்டு செய்து வருதலால் தமிழகம் நன்கு அறிந்த அறிஞர். ஆதலின் அவருடைய நூல் அறிமுகம் தேவையில்லாதது; அணிந்துரை வேண்டாதது.

பாரதியாரைத் தேசியக் கவிஞராகவே பலரும் அறிவர், அவர் சிறந்த கவிஞர், இலக்கியக் கலைஞர் என்பதை இந்நூலின் கட்டுரைகள் தெளிவாக்குகின்றன. பாரதியாரை முதல் முதலில் தமிழர்க்கு அறிமுகப்படுத்தி அவருடைய புகழை மூலை முடுக்கில் எல்லாம் பரப்பிய தொண்டர் திரு. பொ. திருகூடசுந்தரம் அவர்கள் இத்தகைய கட்டுரைகளையும் நல்கியது பேருதவியாகும். திருக்குறளைக் கற்கவேண்டிய முறைபற்றி ஆசிரியர் கூறும் கருத்துக்கள் மாணவர்க்கு இன்றியமையாத அறிவுரைகள். 'கம்பனைத் துய்க்கும் முறை' என்னும் கட்டுரை இலக்கியம் கற்போர் பலரும் போற்றத்தக்க வழிகாட்டியாகும்.

கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு மதிப்புத் தராதவாக்கு அரசியல் துறையில் இடம் இருக்கலாம், ஆயின் இலக்கியத் துறையில் இடம் இல்லை என்றே கூறவேண்டும். அரசியல் துறையில் வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு என்னும் பெற்றியோடு கட்சிகள் அமைக்கும் தவறான முறை உள்ளது. ஆயின் இலக்கியத் துறையில் நாம் உணர்ந்தவற்றைப் பிறர் உணர்ந்தவற்றோடு ஒப்பிட்டுச் சீர்தூக்கினாலன்றி உய்வு இல்லை. இந்த உண்மையை மறவாமல் இந்த நூலைக் கற்றால்தான் இதன் சிறப்பும் விளங்கும்; ஆசிரியரின் தொண்டும் விளங்கும்.

மு. வரதராசன்

பாரதியார் பாடல்கள்

பாஞ்சாலி சபதம்

உண்மைக கவிஞா

சுபரமணய பாரதியாா உணமைக கவிஞா, உயர் கவிஞா, அவருககு இணையான கவிஞா சமீபகாலததில தமிழ் இலககிய உலகில அவதரிககவிலலை எனபது என அபிபபிராயம உணமை இலககியச சுவை இலககணம் உணாநதோா என கூறறை ஒபபுககொளளவா. கவிரசம கனியப பாடும கவிககும, காரிகை கறறுச செயயும செயயுடகும உளள வேறுபாடு உயிாககும உடலுககுமுளள வேறுபாடாகும இயறகைக காடசிகள, இதய சலனஙகள, வாழககை நிகழசசிகள, சரிததிர சமபவஙகள இவைகளில ஏதேனும ஒனறைச சிலா காணும பொழுது அலலது சிநதிககுமபொழுது அவா உளளததில உணடாகும உணாசசிகள வேறு வேறாயிருககும ஒரு வேளை ஒரேவித உணாசசியாயிருப்பினும அதன வனமையும் அளவும் ஆளுககு ஆள மாறியேயிருககும. எவன உளளததில அவவுணாசசி வேறு உணர்சசிகளை விலக்கி, முழுவதும தானாய நிறைநது நிற்கவும, அறிவின உதவியினறி அவவுணாசசியின் பயனாகவே அவவுணாசசி எழக் காரணமாயிருநத விஷயத்தின அநதரஙக சாராம்சப பொருள் புலனாகவும் செய்கினறதோ அவன உள்ளமே உண்மைக கவியுள்ளமாகும். தன உள்ளததில் ஊறித ததும்பும் உணர்ச்சியை

அதே அளவில பிறா உளளததிலும உதிககச செயயவும, அவவுணாசசியின உதவேகததில உணாநத உணமைகளைப பிறரும அவவிதம அறியுமபடி செயயவும ஆறறல உடையவனே உணமைக கவிஞன உணமைக கவிஞாகளில, உணாசசியையும உணமையையும கலவிஞல சுவையிஞல உருவாககுபவா சிறபிகள, வாணஙகளால வரைநது வகுபபவா ஓவியா , பா, சொல, இசை முதலியவைகளால பாடுபவா பாவலா

இவவிதம இதய உணாசசி அனுபவததால இயறறும கவிகள மரததில பழுதத மாமபழததையும, இனன உணாசசியை ஏனையோாககு ஊடடுவேன, இனன உணமையை ஏனையோாககு உரைபபேன என்று எளளளவும் அனுபவ அறிவினறி ஆககபபடும செயயுடகள மரததால செயத மாமபழததையும ஒககும. மரததால செயத மாமபழம மாசு மறுவினறி உயாநதஜாதிக கனியின உருவததினதாயக கணகவா வனபபினதாயக காணப் படலாம மரததில விளைநத மாமபழம சிறநத ஜாதியைச சோாது மஞசள நாறி சுவை குனறினதாயிருககலாம, உயாநத ஜாதியைச சோநதிருபபினும ஒருவிடததில பழுததும ஒருவிடததில பழுககாமலும், ஒரோவிடஙகளில ஊனமுடையதாயு மிருககலாம. ஆனல பண்ணிய மாமபழம பாலாகளின விநோதப பணடமேயனறிப பசியாறறும பணபுடையதனறு. உடலைப் போஷிதது உயிரைப போற்றும உரம பொருநதியது உண்மை மாமபழம ஒனறே. அதுபோல செயறகைச் செயயுள இலக்கண வரமபு எள்ளளவும் கடவாது எலலா உருவ எழில நலங்களும வாயநதிருப்பினும் அவை விநோத மாததிரமே விளககும் இதயததிறகு இறவாத இனபமீந்து உள்ளத்தை உயர்ந்த லட்சியத்தின் பால உயபபது உணாசசி அனுபவத்தில் உண்டாகிய உணமைக் கவிகளேயாகும்.

உயர் கவிஞர்

உணமைக கவிஞாகளிலும் உயாநத கவிஞா, தாழநத கவிஞா என இருவகைக கவிஞா உளா ஒரு மனிதனோ அலலது மனித சமூகமோ தறசமயம உளள நிலையி லினறு ஒரு சிறு படியேனும உயாதறகுரிய உணாசசி களும உணமைகளும உணாததுபவரே உயாநத கவிஞா. உயாதறகுரிய உணாசசிகளை உணடாககாவிடினும உளள நிலைமையில வெறுபபும உயாநத நிலைமையில விருபபும உளவாகச செயயும வனமை பொருநதியவரும உயாநத கவிஞரே அஙஙனம செயய இயலாது தறசமயம இருககும நிலைமைககுரிய தலைசிறநத உணாசசிகளையும உணமைகளையும மடடுமே "தம பாக் களில சமைபபவா தாழநத கவிஞாகளாவா உயாநத கவிகள உயாநதஜாதி மலகோவா மாமபழததையும தாழநத கவிகள சாறறின சுவை குனறிய தாழநத ஜாதி மாமபழததையுமொககும ஆனால இரணடு ஜாதிப பழஙகளும உணமைக கவிகளே எனபதை மறவறக

உண்மைககவி - உயாநத கவி

உதாரணஙகள —

பாதா ராமா சநதிபபு விவரம பாகவதததிலும் காணபபடுகினறது. கமபரும பாடியிருககினறா ஆனால பாகவதக கவிகள பாசசுவை சிறிதுமிலலா வெறறுச செயயுடகளேயாகும. கம்பா கவிகள தாம சகோதர தாம உணாசசியைக கற்பவரிதயததில தழைக்கச செய கினறன.

பாஞசாலி சபதம பாரதியும பாடுகினறா, விலலிபுத் தூராழ்வாரும பாடியிருககின்றா. ஆழ்வாா கவிகள பாச் சுவை பொருநதியவைகளே. ஆனால அவைகளில் பாரதி யாா பாக்களிலபோல உயாநத லட்சியஙகள, உயாந்த உணாசசிகள், உயர்ந்த உணமைகள விளையக்காணோம்.

பாரதியாா பாடல்

பாரதியாா உணமைப பாவலா, உயாநத இனததைச சோந்தவருமாவா எனபதறகு அவா அருளிச செய்துளள தனிபபாடலகளில "பாரத ஸமுதாய"ததையும காவியததில "பாஞசாலி சபத"ததையும உதாரணமாக உரைககலாம பாரத ஸமுதாயப பாடலில பாரமிசைத தறகாலம மனிதாகளிடை நிகழநதுவரும அசுர தாமத்தையும அதை மாறறி ஏறபடுததவேணடிய அமர சமபநதததையும உணாததுகினறா பாஞசாலி சபதததில் ஆதி முதல மனிதன தன யாககை வலிமையால ஆண் பெணகளுககு இடையிலும, அரசா குடிகளுககிடையிலும ஏறபடுததி இனறுகாறும அனுஷடிதது வரும அதாம முறையை உணாததுகினறா பாரதியாரின் பாடலகள இரணடையும பாட வேணடிய முறையில பாடியும படிகக வேணடிய முறையில படிததும அறிய வலலாா அவை கவிஞா உளளதது உணமையாகவே எழுநத உணாசசியின பயனே எனபதையும, அவவுணாசசியில அவா கணட, ஆண பெண சமததுவ தாமம, ஆளபபடுவோாககுரிய சுய நிாயண உரிமை, ஆளவோர் நலம ஆளபபடுவோா நலததில அடஙகிய தனமை, பூலோக வாழவின புனித நிலைமை, பொது உடைமைக் கொளகைப புனருததாரணம முதலிய உணமைகள அவரிதயததில அருமபி மலாநதன என்பதையும் அறிநது கொளவா பாரதியாா பாடலகளைப படிக்கும் பொழுது அவவுணாசசிகளும உணமைகளும் அனுவளவேனும உணடாகப பெறுதவனுககு ஆஙகில நாடக ஆசிரியர் ஷேகஸ்பியா இசையுணாசசியிலலா இழிஞனுககு இயமபும லட்சணம முழுதும பொருந்தும்.

இங்ஙனம் பாரதியாா உண்மைக கவிஞர் உயர்ந்த கவிஞர் என்று கூறுவதால் அவா பாடல்களில் குற்றம்

குறைகள யாதொன்றும கிடையா எனறு கூறுவதாகக் கருதறக மண் ஓட்டியிருநதாலும, ஒனறுபோலெலலாரும பழுககாதிருந்தாலும அகஙகனறியிருந்தாலும மலகோவா மாமபழம உயாநத மாமபழமே. அதுபோல குற்றம் குறைகள இருநதாலும பாரதியாாின கவிகள உயர்நத இனததைதச சோநதவைகளே எனபது என அபிப பிராயம.

பாஞ்சாலி சபதம் பாடியவர்

பாஞசாலி சபதச சாிதையைச சிருஷடித்தவா வட மொழிக கவி வியாசா. அது தமிழ்ச செயயுளில காணக கிடபபது விலலிபுததூராழ்வாா பாரதம், பாரதியாா பாஞசாலி சபதம் இரணடிலுமே. பாரதியாா தம காவியம அநேகமாக வியாச பாரததின மொழி பெயாபபே, அதில தம சொநதச சரககு அதிகமிலலை எனறு கூறியிருபபது இவாிடமுளள, பொியோாககுச் சுபாவமான அடககமாகிய அருஙகுணததை வெளியிடுமே யலலாது, வியாசா கூறும கதையைத தம கற்பனைச சக்தியால தமதாகச செயது விளக்குவதைக காடடாது. இரணடையும ஒபபு நோககின அடிககு அடி மொழிககு மொழி வேறுபாடு தோனறுவதையும வியாசா சிருஷ டிககு விசேஷ உயிரும ஒளியும உதவியிருபபதும காண லாகும

வியாசா ரசாபாசஙகள்

வியாசருககுக கதையைச சிருஷடிதத பெருமை யன்றி வேறெதுவும் அளிகக முடியாது. அவா கதை சொலலும் முறையில காணபபடும ரசாபாசஙகள பல. உதாரணமாக இரணடொன்று உரைக்கினறேன —

(1) துாியோதனன் தாமபுத்ரர் செலவத்தைக் குறிததுத் தன மனததில எழுநத பொறாமையைச சகு

னிக்குக கூறுகினறுன அபபொழுது சகுனி பொறுமைப படுவது பிசகு, தாமபுதரன நியாய வழியில நிதிபடைத திருபபதால அவன தனததைக கணடு புழுஙகுவது அதாமம எனறு கூறுவான என யாரும நினைககலாகுமோ? ஆனூல வியாசரின சகுனி அவவிதமேதான கூறுகினறுன்.

(2) பாஞசாலியை அழைதது வருமபடி துரியோ தனன துசசாதனனுககுக கூறி "பாணடவாகள் தோறறுச சுதநதிரமிழநது கட்டுணடிருபபதால அவாககு நீ பயபபட வேணடியதிலலை" எனறு தைரியம சொலலுவ தாக வியாசா கூறுவது ரசாபாசமலலவோ. துரியோ தனன அவவிதம துசசாதனனுககு உரைபபான எனறு யாரேனும கருதுவரோ, அஙஙனம உரைததலும அநுவசியமலலவோ?

(3) துரியோதனன திரௌபதியை மனனா சபைக் குக கூட்டிவருமபடி தோபபாகனைக கணடிததுகொண டிருககுமபொழுது, தாமபுதரா "பாஞசாலி மாதவிடாயா யிருபபதால ஆடையொனறு மட்டும அணிநது அழுத கணகளுடன அரச சபைககு உடனே வநதுவிட்டால அரசா எலலோரும துரியோதனனை அவமதிபபா" எனறு கூறித தம நணபன ஒருவனைப பாஞசாலியிடம அனுபபி விடுவது ரசாபாசஙகளில தலைசிறநததலலவா?

வில்லி பாரதம்

இததகைய குறறஙகள விலலி பாரதததில காணப படாவிடினும இரணடு தமிழக கவிஞா பாடலகளிலும பாரதியாா காவயமே மிகச சிறந்து விளஙகுகினறது. துரியோதனனுடைய பொறுமையின் ஆழததையும் சகுனி திருதராஷ்டிரனைத தஙகள் பககம திருப்பச செய்யும சூழ்சசியையும், தர்ம புதரரைச சூதாடச செய்யும திறமையையும், தோற்றபின் பாஞ்சாலியைச சபையில இழுத்துவரும பான்மையையும, அஙகுத்

துகிலுரியச சபதம செயயநோநத விததததையும் பாரதி
யாா பாடியிருபபதைப பனமுறை உறறு நோககு
வோாககு என கூறறின உணமை விளஙகும.

உதாரணமாக துரியோதனன தோபபாகனைப போய
திரௌபதையை அழைதது வரச சொலலுகிறுன வியாச
பாரதததில, தோபபாகன போய சாதாரணத தாதி
யொருததியை அழைபபதுபோல அழைககினறுன.

அது ரசாபாசம எனறு கருதியும, அநநஙகையா
மணியை அரச சபைககு அழைகக யாரும அஞசுவர்,
அருநதுயா அடைவா எனறு எணணியும விலலிபுததூரார்
தோபபாகனை அஙகு போகாமலே இடைவழியினினறு
திருமபி வநதுவிடச செயகினறுா ஆனுல அஙஙனம வநத
பாகன 'எனனை முன தோறறுரு? பினதோறறுரு' என்று
பாஞசாலி கூறியதாகப பொயயுரைககினறுன. இதில்
பொயயுரைபபதாகக கூறுவது ஒரு குற்றம, பினனுல
அவள சொலலும வாாததையை முனகூட்டி இவனுக
உரைபபதாகச சொலலுவது மறறேறா குற்றம

பாரதியாா பாடலில இககுறறஙகள கிடையா கதை
முறறிலும இயறகை வழியாகச சென்று, பாஞசாலியை
மனனா சபைககு அழைதது வரசசொலலியது இழி
செயல எனனும உணாசசி எலலோா இதயததிலும எழச
செயகினறது. பாகனபோய பாஞசாலியிடம கூறும்
முறையையும மொழிகளையும கவனிகக :—

பாகன விரைநது போயப பாஞசாலி வாழமனையில
சோகம ததுமபித துடிதத குரலுடனே

"அமமனே போற்றி அறஙகாப்பாய தாள் போறறி
வெமமையுடைய விதியால் யுதிட்டிரனூ

மாமன் சகுனியொடு மாயசசூ தாடியதில
பூமி யிழந்து பொருளிழநது தமபியரைத

தோறறுத தமது சுதநதிர மும வைத திழநதாா
சொலலவுமே நாவு துணியவிலலை, தோறறிடடாா
எலலாருங கூடி யிருக்கும ஸபை தனி லே
நினனை யழைதது வர நேமிததான எமமரசன "

பாகன பணிவும, பகரொணு விஷயததைப பயநது பயநது பையப பையப பாஞசாலிககுப பகாவதும நேரில காண பதுபோல இருககினறன. அவன கூறும "சொலலவுமே நாவு துணியவிலலை, தோற்றிடடாா" எனனும மொழி களில ததுமபும சோகமும துககமும நம மனததிலும நிறைநதுவிடுவதை நனகாராயக

பாரதியார் பாடல் அமைப்பு

பாவலன ஒருவன பாடலகளில ஏதேனும ஒனறை மடடும கவனியாது அவன பாடலகள அனைததையுமே ஆராயநது அவறறில பார சுவையுளள பாடலகளை மடடுமகொணடே அவன பாததிறமையை அளநதறிதல வேணடும எனனும உணமையை இககாலததில தமிழல கில "கவிசசுவை யறிஞா" எனச சொலலிககொளபவா கருதுவதிலா அதுபோல காவயம ஒனறின கவிச சுவை யைக கணிததறிய அது முழுவதும ஒரேவஸது என பதையும அதன மூலம கவிஞன அறிவிககபபுகும உணமை உணாசசி, அதை உணடாகக அவன கையாளும காவய திணுசு, அதறகாக அதன பல பாகஙகளை அளவு, அழகு, ஆற்றல பிறழாமல அமைககும தனமை, அபபாகஙகளை அவன உததேசம நிறைவேறும வணணம ஒனறோ டொன்று பிணிக்கும பானமை முதலியவை இவை எனப தையும அவா ஒரு சிறிதும ஆலோசிபபதிலலை. ஆனால அமமுறையில பாரதியாரின் பாஞசாலி சபதத்தை ஆராயநது பாாததால் அவருடைய கவிதா சகதியின் மேன்மை கைக்கனி போல விளங்கும். பாரதியாா கதை

சொலலிபபோகும முறையில அநேகமாய அனுவசியமான பாகஙகள் இடையா. அநேகமாய என்று கூறுவதற்குக் காரணம அர்சுனன கூறும ஆதவன வாணனை அனுவசிய மாகாதோ எனனும என சநதேகமே யாகும். கதைபபோககு, கமபா கூறுவதுபோல, ஆற்றின ஒழுக்க தாய சவியுறத தெளிநது தணணெனறு சிநதைக் கினியதாய, படிபபடியாய பாாமிசை நிகழ்நது வரும அதாம நெறிகளில அடஙகா வெறுபபுணாசசி விளையச் செயவதாய் நிகழவது மிகக அழகுடைதது ஆஙகிலக் கவிஞா ஷேகஸபியரிடம இலலை எனறு டாலஸடாய் எனனும ருஷயப பேராசிரியா குறைகூறும "அளவுணாசசி" நமது பாரதியாரிடம அமைநதிருபபது அறிநதானநதிககத தககதாகும

பாரதியாரின் சொந்தச் சரக்கு

விலலிபுததூரா போல கதையைமட்டும சொலலிச செலலாமலும, வியாசாபோல ஒழுகக உபதேச வியாககியானஙகள செயது அறநூலபோல ஆககிவிடாமலும பாரதியாா கதையின பல சமபவஙகளைப பாடுகையில அவறறுல தமமனதெதழுநத உணாசசியை ஊட்டியும அதன பயனுயத தாம அசசமபவஙகளில அறிநத அரிய உணமைகளைக குறிபபாய உணாததியும செலவது உயததுணரற பாலதாகும.

உதாரணஙகள சில உரைககினறேன :—

(1) திரிதராஷடிரன பாணடவரைச சூதுககு அழைதது வர விதுரனிடம கூறியவுடன், விதுரன

போசசுது போசசுது பாரதநாடு
போசசுது நலலறம போசசுது வேதம
ஆசசரியக் கொடுஙகோலஙகள் காணபோம்

என்று கூறுவதையும, விதுரன பாணடவா நகாககுச்-
செலலும

வழியிடையே .. ... .
எணணமுறலாகித தனிதயததுளளே

சூதால அழியப போகும

தொலலுலகின முடிமணிபோல தோன்றுநாடு

நிறைந்த வளததை நினைதது

பாரதா தநநாட்டினிலே நாசமெயதப
பாவியேன துணைபுரியும பாணமை யெனனே

என்று கூறி யிரஙகுவதையும எணணியறிவாாககு எழில நலஙகொணட இவவிநதியாவின மீது அனபும ஆாவமும அடஙகாது எழுவது ஆசசரியமாகாது

(2) சகுனி தாமரிடம நாட்டைப பணயம வைககச சொன்னவுடன, விதுரன தடுததும கேளாது துரியோதனன சுடுசொற கூறிக குமையுமபொழுது, விதுரன் வாய்மூடித தலை குனிநதே யிருககை கொணடான. இதைப படிககுமபொழுது நமது இதயததில அரசா செயயும அநீதியில அருவருபபுணாசசி மிகுநது தோன்றுவதை அறிவோம. அவவுணாசசியால ஆசிரியா காணும உணமை யாதெனில உலகில துனபம நிறைந்திருபபதறகுக காரணம அரசா நமபி அனுஷடிதது வரும படை பலமும சூதுமே எனபதும, ஆனால அவை தாமநெறி அனுஷடானத்தில அழிந்து உலகம இனபமயமாதல உறுதி எனபதுமே யாகும

பதியுறுவோம புவியிலெனக கலி மகிழநதான
பாரதப போா வருமெனறு தேவ ராாததாா

பாரதியாா வேறோரிடததில தாயததை

நமபினோா கெடுவதிலலை
நானகு மறைத தீாபபு

என்று பாடியிருபபதையும கவனிகக.

(3) பாஞசாலியைச துசசாதனன குழலபற்றிச சபைக்கு இழுததது வருமபொழுது "ஊரவர் வழிநெடுக மொய்ததவராய என்ன கொடுமையிதுவென்று பார்த் திருந்தார்" என்று பாரதியும "நெடுமா நகரின சன மனைததும நேயம பெறக கண்டு பல கூறி யிரஙகினர்" என்று விலலிபுததூராரும கூறுகினறனா ஆனால பாரதி யார் விலலிபுததூராரபோல அஙஙனம கூறுவதோடு அமை யாது, அவவூரார அவளை துசசாதனனிடமிருந்து விடு வியாது வாயிரககம மட்டும காட்டுதல பேடிமை என்று கூறும்,

வீரமிலா நாயகள விலஙகா மிளவரசன

தனனை மிதிததுத தராதலததிற போககியே
பொனனை யவ ளநதப புரததினிலே சேககாமல

நெட்டை மரஙக ளென நினறு புலமபினார,
பெட்டைப் புலமபல பிறாககுத துணை யாமோ

என்னும் பாடல மூலம பேசசு அனபில வெறுபபும, அனபு அனுஷ்டானததில அவாவும நம மனததில எழச செயவது எததுணைச சிறபபுடைததது

(4) தாமபுதரா "நூல வகை பல தோநது தெளிந தோன, மெயயறிநதவா தமமுளுயாநதோ" னாயினும் விதியினால வீழநதான என்று பாரதி பாடுகினறார். ஆயினும் அறபபற்றுளள அத தருமபுத்ரா என அவ விதம் விதியினால புறஙகாணபபட வேணடுமெனபதற்கு பாரதியார் கூறும காரணம மிகக விழுமியதாகும

தருமததின வாழ்வதனைச சூது கவவும
தருமம் மறுபடி வெல்லும எனும் இயறகை
மருமததை நமமாலே யுலகங கறகும
வழிதேடி விதியிநதச செயகை செயதான.

(5) பாஞசாலியை துசசாதனனுகிய பேயனுந துகிலினை யுரிகையிலே, அவள

> உடசோதியிற கலந்தாள — அனனை
> உலகததை மறநதாள ஒருமை யுறறுள
> ஹரி, ஹரி, ஹரி எனறுள — கணணு!
> அபய மபய முனக கபய மெனறுள.
>
> ஐய நின பத மலரே — சரண
> ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி — எனறுள.

அபபொழுது,

> பொயயா தம துயரினைப்போல — நலல
> புணணிய வாளா தம புகழினைப போல
> கணணபிரானருளால — தமபி
> கழறறிடக கழறறிடத துணி புதிதாய
> துனனிய துகிற கூட்டம — கணடு
> தொழுமபத துச சாதனன வீழநது விடடான

எனறும ,

> முனனிய ஹரிநாமம — தனனில
> மூழு நறபய னுல கறிந திடவே

துகிறகூடடம துனனியதெனறும ; அபபொழுது

> தேவா பூசசொரிநதார — ஓம
> ஜய ஜய பாரதசக்தி யெனறே
> சாவடி மறவா ரெலலாம—ஓம
> சகதி சகதி சகதி யெனறு கரஙகுவிததார

எனறும கூறி இபபொழுது நம பாரததாய உளள இழி நிலைமையையும அதன காரணததையும அதை அறததையும அனைததையும மடடுமே துணையாகக் கொணடு மாறறிஅவளுககு ஜயம் அமைகக வேணடிய அவசியததையும குறிபபாயுணாததுவதையும் கவனிக்க.

(6) வீரன எவனும சுயநலம தேடான, பொது நலமே தேடுவான, பொதுநலம தேடாது சுயநலம தேடும வீரம் வீரமனறு எனபதை வீமன சபததின இறுதியில

"நடைபெறுங காணபீா உலகீா — இது
நான சொலலும வாாததையென றெணணிடல வேணடா,
தடையறற தெயவததின வாாததை - இது
சாதனை செயக பாரா சகதி"

எனறு கூறும மொழிகள நமககு உணாததுவதையும அறிதல அவசியம.

சான்றோா கருதது ஆண்டல்

பாரதியாா பாஞசாலி சபதம அவருடைய சொநத சிருஷடியே யாயினும அவா அசசிருஷடிககு அயலாா சொறகள கருததுககள முதலியவைகளை உபயோகிப பதில தயஙகுவதிலலை அஙஙனம அவா பிறா கருததுக களைப பிரயோசனப படுததுமபொழுது அவறறிற்குப புதியதோா ஒளிதநது சிறபபுறச செயது விடுகின்றார் அதனால அநேகமாய் அவைகளையும அவா கருததுககளே எனறு கூறிவிடலாம

(1) பதியுஞ சாததிரத துள்ளுறை காணாா
பாாததே தேனி லகபபை போலவாா

எனனும் அடிகள அறநெறிசசாரததின

நறுநெய நிறைய முகப்பினும மூழை
பெறுமோ சுவையுணருமாறு

என்னும செய்யுளையும்;

(2) சதிசெய்வாாக்குச சதிசெயல வேணடுமென்மாமனே என்னும் வாக்கியம் நாலடியாரின்

சலவருட சாலசசலமை, நலவருள
நனமை வரமபாய விடல

எனனும அடிகளையும ஞாபகபபடுததுகினறன. கமபர பெருமான தாடகை வதையைக கூறுமபொழுது ராமர் அவள மீது எயத பாணமானது

கலலொககும நெஞசிறறஙகாது, அபபுறம கழனறு கலலாப
புலலாககு நலலோர சொனன பொருளெனப போயிறறனறே

எனறு பாடுகினறார ஆனல பாரதியார "கலலையும ஒரு வேளை துளைதது விடலாம, புலலர நெஞசததை அடைதல மடடும கூடாத காரியம" எனறு கூறுகிறார

கலலெனி லிணஙகிவிடும — அணணன
காட்டிய நீதிகள கணககிலவாம
புலலஙிங கவறறையெலாம — உளம
புகுக வொட்டாது தன மடமையினல

நெஞசம எனனும கலலின மேல மடமையெனனும கவசமிட்டிருபபதால நலலோர சொல புலலோர மனம புகுதல முடியாது எனபது அவர கருதது கமபர கருததை அழகுமிக அமைததிருபபதை அறிவாரககு ஆனநத முணடாதல அருமையோ?

(4) துரியோதனன பாணடவரைக கெடுகக எணணி யிருபபதை அறியாது திரிதராஷடிரன

நன்னலஙகொணட குடிபடை — இநத
நானிலமெஙகும் பெரும்புகழ் — மிஞசி
மன்னுமப் பாணடவச சோதரர — இவை
வாயநது முனக்குத துயருணடோ

எனறு கூறுவன கைகேயி கூனியிடம

விராவரும புவிககெலாம வேதமேயன
இராமனைப பயந்தவெற கிடருணடோ—

என்று பெருமை பேசுவதையும், தசரதன் கைகேயிடம்

உளள மூவாதுள செயவனெனறும லோபேன
வளளல இராமனுன மைநதனனே

எனறு உறுதி உரைபபதையும தழுவி நிறகும

(5) பாதன "குனறெழுநது செனறதெனக குளிா கஙகைக கரை குறுகினன" எனறு கமபா கூறுவதும, துரியோதனன "குனறு குதிபபதுபோல கொட்டிக குதிததாடுவான" எனறு பாரதியாா கூறுவதும அநதநத அரசனின குணதிசயததை விளககுவது அறியததகக தாகும

(6) துரியோதனன விதுரனை இழிமொழி கூறி ஏசும பொழுது அவன வாயில

உனககுமுன கிளைககு நாளு முணடியும வாழவு மிஙகே
மனககருததஙகே

எனறு விலலிபுததூராழவாா அமைததிருககும மொழி களின கருததைப பாரதியாா

ஐவருககு நெஞசும—எஙகள
அரமனைககு வயிறும
தெயவமன றனககே—விதுரா
செயது விட்டதேயோ.

எனறு அழகு பெறத திருததி பொருட செறிவு மிகச செயதிருபபது "செஞசொற் காவிய மாககடகெலலாம் கருததுறு கவினிற"றுகும

பாரதியாா வியாசரைத தழுவி கதை செய்திருப் பினும, வியாசா கதையில சுவைக குறைவுடையதாய் ரசாபாசமாய உளளவறறை சுவை நிறைந்ததாகச் செய்து விடுவதும கவனிககததககதாகும்.

உதாரணமாக - பாஞசாலியை அழைததுவரும்படி துரியோதனன விதுரனிடம் கூற விதுரன துரியோதனனை

செயகையைக கண்டிககினருன உடனே அவன "ஓகோ விதுரன பாணடவா பலததைதக கணடு பயபபடுகிருன" என்று கூறிய பாகனே அனுபபுவதாக வியாசா கூறுகிருா. பாஞசாலியை அழைததுவரப பாணடவாககுப பயப படும விஷயம பாரதியாா பாடலிலும காணபபடுகின றது ஆனுல அதில பாணடவாககுப பயபபடுங குணததை துரியோதனன, வியாசா கூறுவதுபோல, விதுரனுககுக கறபியாமல பலமுறை கண்டிததும பயமுறுததியும பாஞசாலியை அழையாது வநத பாகனுககுக கறபிக் கிருன

பாகனழைகக வருகிலள—இநதப
பையலும வீமனே யஞசியே—பல
வாகத திகைபபுறறு நினறனன—இவன
அசசததைப பினபு குறைககினறேன

வியாசருடைய ரசா பாசததைப பாரதியாா ரச முடையதாகச செயயும பானமை அழகுடையதனறே?

நாடகச சுவை

பாரதியாரின நெஞசை அளளும சிலபபதிகாரததில நாடகச சுவை காணபபடுவதுபோல பாஞசாலி சபததகி லும காணபபடுகினறது கதாநாயகன முதலிய பல ருடைய குணாதிசயஙகளேப பாரதியாா தனியாக எடுத் துரைககாவிடினும அவாகளின சொறகளாலும செயலக ளாலும தெளளிதின தெரிநதுகொளளககூடிய விதத் தில கதை அமைககப்படடிருககினறது நாடகததில் இடை இடையே காணபபடும் நடைமுறைக குறிபபுகள் பேசசுக்களின இடை காணப்படும் கவிஞர் கூற்றுகளால் அறியலாகும. பாஞ்சாலியை அரசசபைககு இழுத்து வருவது முதல் உளள பாகத்தைக் கவனித்தால என் அபிப்பிராயத்தின் உண்மை விளங்கும்.

பாஞ்சாலி

என செயகேன என்றே யிரைநதழுதாள், பாணடவரை
மினசெய கதிர விழியால வெநநோக்கு நோககினாள்,
மற்றவர தாமுனபோல் வாயிழநது, சீர குன்றி,
பற்றைகள்போல நிறபதனைப பாரதது, வெறிகொணடு,
தாதியடி தாதி யெனத துசசாதன னவளைத
தீதுரைகள் கூறினன கரணன சிரிததிட்டான
சகுனி புகழநதான, சபையினோ —— —— வீறறிருநதார

எனனும அடிகளில காணபபடும நாடகச சுவையை நனறெனறு மெசசி மகிழாதார இரார. "கரணன சிரிததிட்டான, சகுனி புகழநதான. சபையினோர்... வீறறிருநதார" எனனும மொழிகளின நாடகச சுவையை அறிய முடியாதார நாடகச சுவையின பண்பறியாதவரே யாவர இது போலவே,

கருமததை மேனமேலும காணபோம, இனறு
கட்டுணடோம , பொறுததிருபபோம ; காலமாறும
தருமததை யபபோது வெலலக காணபோம
தனுவுணடு காணடீவ மதனபேர எனறான

எனனும அடிகளிலும நாடகச சுவை நிறைநதிருக கினறது. விரிவபிற பெருகுமாதலால வேறு உதாரணஙகள கூறாது விடுகினறேன.

பொருட்சுவை

காவய முழுவதும நம மனததில எழுப்பும உன்னத உணாசசியையும உண்மையையுமே பொருடசுவை எனறு கூறலாகும. செயயுள் உறுபபுகளில ஒன்றாகத் தொலகாபபியா கூறும் "பொருளு"க்கு நசசினார்க்கினியர் புலவன் தன் செய்யுட்குப் பொருளாகத் தோற்றிக்கொண்டு செய்யும் பொருண்மை என்று கூறும்.

உரையின அர்த்தமென்ன? கவிஞன காணும அலலது சிநதிககும விஷயததின சாராமசமான பொருளேத தன் மனககண முன நிறுதது அதைத தன கவிதா சகதியால பிறாககுத தான கணடவாறு காடடுகின்றுன எனபதே. பாரதியார காவியததின அததகைய "பொருள" அரசன ஜனஙகள உரிமையை மறநததாலும், ஆண, மககள பெணணின சமததுவப பெருமையை மறந்த தாலுமே பாரததேசம இழிநிலைமையில இருககினறது எனபதேயாகும

ஆனுல நான இபபொழுது கூறபபோகும பொருட சுவை அததகைய விரிநத பொருளுடையதனறு சாதா ரணமாயத தமிழப புலவா கூறும சுருஙகிய பொருளி லேயே உபயோகிககின்றேன அதாவது தனித்தனிச சொறறொடாகளின பொருளாழததையே குறிபபிடு கினறேன பாரதியார பணடைப புலவாகளேபபோல வழககுச சொறகளே விலககவுமிலலை, கடின பதஙகளேக கையாளவுமிலலை பாரதியார கூறுமாறு அவா காவயம "எளிய பதம, எளிய நடை, எளிதில அறிநது கொளளக கூடிய சநத"முடையதாகவே இலஙகுகினறது. 'அங ஙனம காவியம செயபவன தமிழ மொழிககுப் புதிய உயிா தருபவனுவான எனறு அவா கூறுவது முற்றிலும உணமையே அதன உடபொருள அறியாததனுலேயே தற்காலத தமிழரில சிலா பாரதியார பாடல் வெறும வெள்ளேப பாடடு எனறு விலககி விடுகின்றனர். அவாககுக கலங்கிய ஜலமெலலாம் ஆழமுடையதாகும. கலஙகிய நீர் ஆழமிலலாமல் இருக்கவும் கூடும், மிகத் தெளிந்த ஜலம மிகக ஆழமுடையதாகவுமிருக்கும் எனனும விஷயம் அவர் அறிவதில்லை. ஆனுல பாரதி யாரின் பாடல எளிய பதங்களால இயற்றபபட்டிருப பினும், பொருளாழம மிகுதி யாகப பொருந்தியதாகும்.

உதாரணமாக:—

சீரிய நணபன கணணன கழலாணை
காரததடங கணணி யெந்தேவி — அவள
கணணிலும காணடிவ விலலினு மாணை

எனறு அாசசுனன கூறும ஆணை மொழிகளின பொருட சுவையைக கவனிகக முதலில கணணன கழலாணை, பின பாஞசாலி கணணில ஆணை, இறுதியாகக காணடிவததில ஆணை. அதாவது வெறறி தருவது கடவுள, அறததாறு உயபபவள மனைவி, அறததாறு செனறு வெறறி பெற அருந துணையாய நிறபது தாமசகதி காணடீவம கடவுள தநதது, தாமயுததததிலேயே உபயோகிக்கப படுமாதலின, அாசசுனன ஆணையின பொருள ஆணடவன துணை, தேவி அறஙகாடடுவாள, தெய்வம வெற்றி தரும எனபதேயாகும. இவவாழ்நத கருததை எவவளவு எளிய மொழிகளில இணைததிருககினறுா எனபது உறறு நோககுவாாக்குப புலனும

சொற்சுவை

பாரதியாா சொறறொடாகளில பொருளும ஓசையும பொருநதிப படிபபோாககு ஆனநதமளிககும தனமையும கவனிககறபாலது. பாரதியாா பெணகளின கண்கள "மலா விழிககாநதஙகள," துரோண கிருபா "மறைககுல மறவர்—பாாபபனககுரவா," துரியோதனன் "கேடடினுக கிரையாவான," பாகன "துடிதத குரலுடன" கூறினுன; துசசாதனன "காவலிழந்த மதி கொணடான," அவன "கரை தத்தி வழியும செருககினுன," அவன் "மஙகிய தோர் புன் மதியான்," பாஞசாலி "உலகததை மறநதாள ஒருமையுற்றுள்," துரியோதனன் இகழ் "வீமன் தடமார் பில வரைந்துளது," பாண்டவர் "கதிர் மஙகிடு முன ஞெளி மஙகு நகரிடை வந்துற்றுர்" எனறு கூறும் சொற் ெறுடர்களின் சுவை இன்னவிதம் எனறு எடுத்துக்

காடடும பானமையதனறு, அவரவரே அறிநது ஆனந்திகக வேணடியவை யாகும்

உவமஙகள்

பாஞசாலி சபதததில புதிய உவமஙகள எண்ணிறநதன காணபபடும பணடைப புலவரின உவமங்களை அதிகமாகக கையாளுவதிலலை உணமைக கவிஞாக்கே புதுபபுது உவமஙகள தோனறும உளளுதோறும உவகை யூறறெறடுககும உவமஙகளில இரணடொனறை மட்டும கூற விருமபுகினறேன.

(1) துரியோதனன மனததெழுநத பொறாமையை எரிமலைககு உவமிபபது வெகு அழகாயிருககினறது

குனற மொனறு குழைவுற றிளகிக
குழமபு படடழி வெய திடும வணணம
கனறு பூ தலத துள ளுறை வெமமை
காயந தெழுநது வெளிப படல போல
நெஞசத துள ளொர பொறாமை யெனுந தீ
நீளவதா லுளள நெக குருகிப போய.

(2) விதி வழி மதி செலவதை, வாழககையாகிய பாதையில போகும மதி பல கிளைப பாதைகள கண்டு மயஙகுகையில, விதி எனனும கைகாட்டி மரம இனன வழி போ எனறு வழிகாட்டுவதாகக கவிஞா கூறுகிறார்.

நீஙகி யகன் றிட லாகுந தனமை யுணடோ
நெடுங கரத்து விதி காட்டு நெறியி னின்றே.

(3) தாமபுதரன அறப்பறறுடையவனேனும, அறிவிலாததனமையால் பழைய அதர்ம வழககமொன்றைப் பற்றிச் சூதாடி நகுலனையும் சகாதேவனையும் தோற்றவுடன் சிறிது நல்லறிவு தோன்றலாயிற்று. அவவறிவுத்

தோற்றதை—

நளளிருட் கணணொரு சிறறொளி — வந்து
புகுவது போல வன புநதியில — என்ன
புனமை செயதோம என எணணினன.

என்று உவமிததிருபபதைப படிபபோா யாவரும் பரமானநத மடைவா எனபது திணணம சகுனி பாஞ்சாலியைப பணயமாக வைககச சொனனவுடன,

"நனறு நன்றெனறு சுயோதனன — சிறு
நாயொனறு தேன கலசததினை — எணணித
தினறு முவகையில வெறறுநா — வினைத
தோயததுச சுவைதது மகிழதல போல"

துரியோதனன் அடைநத ஆனநததை உவமிததுக கூறும உரைகள, எனறும மறககறபாலனவலல.

இஙஙனம பாரதியாரின காவயததினினறும பாச்சுவை நலஙகள பல எடுததுரைககலாம , விரிவஞசி இத்துடன நிறுதத விருமபுகினறேன

முடிவுரை

பாரதியாா அபிபபிராயததில தமிழில தலைசிறநத புலவா, கமபா, வளளுவா, இளஙகோவடிகள் மூவருமே. அவாகளில வளளுவா புலவா, கமபரும அடிகளும் கவிஞா இவவிரு கவிஞருககும இணையாகத் தமமை இயமபச சமமதியாா எனினும, இலககியப பயிற்சி உளளவா, இலலாதவா எலலோரும இலகுவில படிததுப பயனபெறககூடிய எளிய நடையில, பாசசுவை வாககம பலவும் பொருநதப பாடியவா தமிழிலக்கிய உலகில இன்றுகாறும இவாபோல யாருமிலா இஙஙனம் கவிரசம் கனியக கன்னல முக்கனி கண்டு தேன் சாககரை கலநத

தெனனக கவி செயதுதவிய கவி பாரதியாாககுத தமிழர் செய்யககூடிய கைம்மாறு யாது? அவர் பாடலகளைப் பாடிப படிதது, ஆனநதம் அறிவு அறம அனைததும் அடைதலோடு, பாசசுவையின பணபு இதுவென ஆராய்நது தெளிதலுமேயாகும. கடடடம அழகாய்க் கடடுவதறகுக கலதான வேணடுமெனபதிலலை. திறமை யுளள சிறபி செஙகல சுணணுமபிலும சிறபபுறச செயதுவிடுவான. அதுபோல கவிசசுவை அமைகக அரிய சொல, அரிய இலககண முடிபு, அயல பாஷைப பதப பிரயோகம் அகறறல முதலியன அனாவசியம, எளிய பதஙகள எளிய சநதஙகளிலும பாசசுவையைப படைதது விடுவான் உணமைக கவிஞன. அவன அஙஙனம இயறறு வதறகு அதயாவசியமாய் வேணடியவை கவிரச உணாசசியும் கறபனைசகதியுமே இவவரிய உணமையை அறிதலும, அறிநது தமிழ மொழியையும தமிழ் இலககியததையும சரியான வழியில வளாததலும பாரதி யார்ககுச செயயும் போதிய கைமமாறாக அமையும. அஙஙனம வளாதது தேமதுரத தமிழோசை உலக மெலாம பரவும வகைசெயது தேசமும நாமும உயவோமாக.

வாழக தமிழ மொழி, வாழ்க தமிழ் மொழி
வாழக தமிழ மொழியே.

பாரதியார் நாட்டுப் பாடல்கள்

பாரதியாா தேன போல திததிககும செநதமிழில் இதயததைத விளககும இனனிசையில எழிற கவிகள பல இயறறியுளளாா அவைகளில சில பரத கணடததின பழம பெருமையைப பலபடப பகரும, சில இந நாளின் இழி நிலையை எடுததுரைககும், சில எதிா காலததின ஏற றததை இயமபி நிறகும பாரதியாா தம பாடலகளில இநத மூந நிலைமையையும மொழிகையில இநதியாவின சுயதாமததில எளளளவும பிறழவிலலை இநதியர் எபபொழுதும ஐஸவாயம ஆணமையினும, அறிவு அன்பு அறததையே அதிகமாகப போறறுபவா, ஆதிகால முதல உடல வலியில ஓஙகி நிறபினும உறஜயததிறகு உளவலி யையே உறுதியாய நம்புபவா. இநதியாவின லடசியம் அயலாா செலவததைத அபகரிபப தனறு, அனைவாககும் ஆதம ஞானம அளிபபதே யாகும அதனுல பாரதியார் ஜாதி மத வேறறுமையை அறியாா, அவருககு ஹிமசை முறையில அணுவளவும நமபிககை கிடையாது இவவுண் மையை நனகு அறிய வேணடின, இஙகிலாநதின கவிக ளோடு ஒபபு நோககுதல அவசியம.

ஆங்கில தேசீயக கவிகள்

அவைகளைபபற்றி, பெல எனனும ஆஙகில அறிஞர் புகலவதாவது, "நமது கவிகள நாடடின சிறபபை நவிலவ திலலை நமது நாடடாா அமாககளததில காடடிய ஆணமையையும், அடைநத வெற்றியையுமே புகழ்நது பாடுகினறனா" என்பதாகும். ஒவவொரு தேசததாரும் அவரவா தேசததினிடம் அனபு பூணடு அதைப புகழ்நது போற்றுவது இயலபு. ஆனுல அதறகுரிய காரணஙகள் மட்டும வேறுவேறு யிருக்கும். ஆங்கிலேயர் தங்கள் தேசததை தங்கள் உயிரினும பெரிதாக மதிககின்றனா.

அதற்குக் காரணம ஆஙகிலேய சமஸதான கவி டெனிஸன பாடுவதுபோல

"எலலாத திசைகளின சாவியும
இஙகிலாநதினிடமே இருககினறன"

என்பதேயாகும அதையே ஹெனலி எனனும கவியும,

"தனனிடமுள்ள தேசஙகள
தனனை விடடுத
தவறுதிருகக வேணடி
தன கையிலேயே
அவைகளின க்ஷேமசசாவிகளை
வைததுக கொணடிருககிறாள"

எனறு விளககுகிறா

"ஆகாரததிறகாகக கழுகு
ஆகாய முழுவதும அலைவதுபோல
உணவிறகாக ஆஙகிலேயா
உலக முழுவதும ஓடித திரிவா"

எனறு விலலியம பிளேக எனனும கவி கூறுவது அதறகு நிகழ்ததும விரிவுரை போலாகும அதனால பாரககா என்னும பாவலா மொழிகளில, இஙகிலீஷ தாய தன குழநதைகளுககுக கூறும இதோபதேசம,

"வானததில கடுங காறறடிப்பினும
மனததில தைரியமாயிருஙகள்
ஆஙகில தேசதது மாலுமிகளே
அலை கடலோரடியும ஐஸவாயம தேடுஙகள"

என்பதேயாகும் ஆகவே ஆஙகிலேயா,

"கப்பல செலலுமிட
மெலலாம செனறோம
சென்ற விடமெலலாம் ஜெயிததோம
பல தேசஙகள்"

என்று பெருமை பேசிக கொளகின்றனா. அதனுல ஜாண் ஸ்டில என்னும கவிஞா கூறுவதுபோல,

“நசரே பலததை
    எஙகளுககு அளிததிடும
எஙகள பகைவரின
    கப்பலைத தாழததிடும
அவாகள பலததையும
    ஆணமையையும அழிததிடும”

எனபதே ஆஙகில நாட்டாா ஆணடவனுககுச செயது கொளளும பிராாததனை ஆகவே ஆஙகில தேசிய கீதங களில அநநாட்டின இயறகை எழில நலததைப பறறி இரணடொரு வாாததைகள கூடக காணபதாிது சொநத நாட்டின நீாவள நிலவளஙகளைப பறறி அவாகள கொஞசமகூட நினைபபதாகத தெரியவிலலை அஙகவ தரிதத அறிவிலும அறததிலும சிறநத சானறோாகளின பெருமை எதுவும பேசகக காணோம சிறபம ஓவியம கலைகள காவியஙகள முதலிய செலவஙகளைப பறறிச சிறிதும தெரிநதுகொளவதறகிலலை அவாகளால பலவாறு பாடப பெறும விஷயஙகளெலலாம அனனியரை ஜெயிதது அரசாளுதல, பிற நாடு சென்று பொருள கொணாதல, மாறறுரை அழிதது வாகை சூடுதல முதலியவைகளே யாகும அயலாரை அநியாயமாய் அழிததலைப பாடி ஆனநதிபபதில அககவிகள ஒரு சிறிதும நாணுவதிலலை ஆஙகிலக கவிஞன ஒருவன,

“போரில வெறறி கொணடோம, அதன பின
    பாசறை விட்டுப பகைவா நகாக்குள சென்றோம
வீடுகளில புகுநது பொருள தேடினோம
    காணக கிடைதத வறறை யெலலாம
கையில எடுததுக கொணடோம
    ஊரை யழியா திருகக வேணடி

ஏராளமான பணம் தருவதாயக கூறினா, ஆனல் சீக்கிரம அது வராததால

அதகுள்ள பொருள்களை எல்லாம
தீககிரையாக்கித திருமபிஞேம"

எனறு பொருளபடும பாடடுககள பாடிய பரவச மடைகின்றுன

இந்திய நாட்டுப் பாடல்கள்

இனி சுபரமணய பாரதியாரின சுதேச கீதஙகளைக கவனிபபோம இந நாடடில பிறநத பாரதியாருககும சரி, செளதராணி, பஙகிம, சதயதேவ, தாகூாககும சரி, அவாகள தாய நாடு அகில மெஙகும அலைநது கணடதைக கவாநதுவரும கழுகனறு; உலகமனைததிற்கும உண வளிதது வரும உமாபரமேஸவரியே யாகும அதனல அவாகள எநதக காரியம இயறறத தொடஙகினும் 'வநதே மாதரம, ஜெய ஜெய வநதே மாதரம' எனறு வணஙகியே ஆரமபிபபா அஙஙனம அவாகள பாரதத் தாயைத தாழநது பணிநது புகழநதிடுவதறகுக காரண மெனன? காரணமா ?

பாரத தேச மென்று
பெயா சொலலுவாா மிடிப்
பயம கொலலுவாா
துயாப பகை வெலலுவாா

அது மடடுநதானு ?

திறமிகக நலவயிரச சீா திகழு மேனி
அறமிகக சிநதை, அறிவு, பிற நலஙகள
எணணறறன பெறுவாா இநதியா எனற நின்றன்
கணணுதத பேருரைத்தக கால்

ஏனெனில இந்தியததாய் இனிய நீர்ப்பெருக்கினள், இன கனி வளத்தினள், தனி நறு மலையத தண்காற் சிறப்பி

ளள, பைந்நிறப பழனம பரவிய வடிவினள். மேவியயாறு பல வோடத திருமேனி செழிததவள. வாணிபமும மிக நனறு வளாததவள அதனால செலவம

எததனை யுணடு புவிமீதே அவை
யாவும படைததவள

பாரதியாா பாடுவது போல பாரத கணடமானது,

நீல முடிதரிதத பல மலை சோ நாடு
நீரமுத மெனப் பாயநது நிரமபு நாடு
கோலமுறு பயன மரஙகள செறிநது வாழும
குளிரகாவும சோலைகளும குலவு நாடு
ஞாலமெலாம பசியினறிக காததல வலல
நன்செயயும புனசெயயும நலமிக கோஙகப்
பா லடையு நறு நெயயுந தேனு முணடு
பணணவா போல மகக ளெலாம பயிலு நாடு

ஆனால அடஙகாத நிதியின சிறபபினிலே யுயா நாடா யிருநதால மடடும போதுமோ ! பொருட செலவம பூரி யாா கணணும உளவாகு மனறோ ? செலவச செழிப பொனறே தேசததின சிறப பெனறு வேறெவா நினைத தாலும இநதியா அவவிதம ஒருபொழுதும எணணுவ திலலை. ஐசுவாிததியனும அறிவு அறம ஆண்மையே அருமையுடைதது; செலவமும தீவினை விடடுச சோததல் வேணடும, பிறாககு நனமை தேடுவதில பிரயோஜனப் படுததல வேணடும எனனும உணமைகளை அவாகள நன் கறிவா. ஆகையால நமது முனனோா வீரம, ஞானம், தாமம் முதலியவைகளைப பெரிதும போற்றி வளாதது வநதனா. அதனால பாரத தேவியின, பலவிதமான சாத் திரததின் மணம பாரெஙகும வீசி வநதது.

நமது பாரத தேசம் முனனாளில எப்பொழுதும,

பேரறமும பெருந் தொழிலும்
    பிறங்கு நாடு
பெணக ளெலாம அரமபையா போ
    லொளிரு நாடு
வீரமொடு மெயஞ ஞானந
    தவங்கள் கலவி
வேளவி யெனு மிவை யெலலாம
    விளங்கு நாடு
சோரமுதற புனமை யெதுவுந
    தோனறா நாடு
தொலலுலகின முடிமணிபோல
    தோனறு நாடு

நாடெங்கும பாரத வீரா மலிந்திருந்தனா, மாமுனி வோா பலா வாழந்து வந்தனா பூரண ஞானம பொலிந் திருந்தது காவியச செலவததிறகுக கணககிலலை வளளுவன தனை உலகினுககே தந்து வானபுகழ கொணட நாடெது? நெஞசையளளும சிலபபதிகார மெனறோா மணியாரம படைதத தெநத நிலம்? தெயவீகச் சாகுந்தலமெனும நாடகம செய்தளிதத தேசம எது? எலலாம பாரதநாடே ஆம, அது இந்த உலகததில

ஞானததிலே பர மோனததிலே—உயா
  மானததிலே அனன தானததிலே
கானததிலே அமுதாக நிறைநத
  கவிதையிலே யுயாநாடே

ஆகையால இந்தியததாய் எபபொழுதும அருளோடும் அனபோடுமே ஆககததைதத தேடுவாள, தேடிய பொருளை எலலாம தக்காாக்கு வேளாண்மை செய் வதிலேயே செலவிடுவாள. அதுவே அவள் அறம்; அதுவே அவளுககு ஆனநத மளிபபது.

" செலவமெடடும எயதி—நினறற
செமமை யேறி வாழவேன்
இலலையெனற கொடுமை—உலகில
இலலையாக வைபபேன "

என்று ஸ்ரீ தேவியை வேணடி உறுதி கூறுகின்றார். அதனாலனறோ 17-ம நூற்றாணடிலிருநத ஐரோபபியா பிலலிமோரா எனபவா,

" இநதியா தன விளை* பொருளகளால இவவுலக முழுவதிறகும உணவூடடுகினறது " எனறு கூறலாயினா. உணவு தருவதெனறோ அவள செயத உதவி?

" இநதநதூந தொழிலகள செய
திருமபுவிககு நலகினள
பதநதரறகுரிய வாய
பனமதஙகள் காடடினள."

ஆகையால நமது நாடடின பெருஞ சிறபபு யாதெனில,

" நலலென யாவையும நாடுறும நாடு "

எனபதேயாகும. ஆனால அவவிதம நனமை நாடுதல நலவாழ்வு கிடைதத நற காலததில மடடுமனறு தரித திரமுறற காலததும தாமததை மறபபதிலலை.

" இறநது மாணபு தீர மிகக
ஏழமைகொணட போழதினும
அறநதவிாக கிலாது நிறகும
அனனை வெறறி கொளகவே "

அஙஙனம பாரததேவி அனனியாககுதவும உயாநத ஒழுக கத்தை உயிரினும ஓம்பி சதாகாலமும தாம நெறியில தவறாது வாழநது வருவதாலதான பணடை நாளில் எழுநத பல சாம்ராஜயஙகள நாளடைவில படடொழிந் தது போலன்றி இபபொழுதும் இளமையோடு இலங்குகின்றாள்.

யாரும வகுததறகரிய பிராயததள
ஆயினுமே யெஙகள தாய—இநதப
பாருளிந நாளுமோா கனனிகை யெனனப்
பயினறிடுவாள எஙகள தாய.

ஆனால பாரதியாா காலததில அவள அடைநதிருநத இழி நிலைமை எணணும தரததனறு. பாரதமககள சொநத நாடடில பராககு அடிமை செயது துனபக் கேணியில ஆழநது துடிததனா கணணிலுமினிய சுதநதர மிழநது மானம துறநது, அறம மறநது, மணணிலின பஙகளை விருமபி இகழுறும ஈனதொணடியற்றி வாழநது வநதனா நாடடில சுயராஜயம இலலாத தால பாரதததிடை அனபு செலுததுதல பாபமெனறும, கூறும அவாகள மிடிமையைத தீாபபது குறறமெனறும கருதபபடடன சுதநதிரமொழியவே சுகம, செலவம, அறிவு, எலலாம நாளுககுநாள சுருஙகி வநதன. வறுமை, மடமை, அடிமை முதலிய துனபஙகளே பெருகி வநதன. அதனாலனறோ பாரதியாா,

"நெஞசு பொறுககுதிலலையே—இநத
நிலை கெடட மனிதரை நினைநது விடடால"

என்று கலஙும கரையும வண்ணம கவிகள பாடி வருநதினாா.

இநதக கேவலமான நிலைமையைக கெடுத்து சுய ஆடசியை ஸதாபிகக, வீர சுதநதிரம வேண்டினால் அதை அடையும் வழி எனன ?

அடிமை வாழ்வகன றிநநாட்டாா
விடுதலை யாாநது செலவம
குடிமையி லுயாவு கல்வி
ஞானமுஙகூடி யோஙகிப்

படிமிசைத் தலைமையெய்தும பாதை யாது? சரித்திரம் சாற்றுவது சமர்முறை யொனறே. அதனால்

மேறறிசைப பல நாடடினா வீரததாற்
போறறி யதனைப் புதுநிலை யெய்தினா
கூறறினுக குயிா கோடி கொடுததும அப்
பேறறினைப பெறுவேமெனல பேணினா.

ஆனால நமது தேசததுக கவிகள யாரும் அநத ஹிமசை முறையைக கனவிலும கருதுவதிலலை. பெருங கொலை வழியாம போா வழியை இகழவா.

விடிவிலாத துனபஞ செயயும பராதீன
வெமபிணி யகறறிடும வணணம
படிமிசைப புதிதாச சாலவு மெளிதாம
படிககொரு சூழசசி செயது

மகாதமா காநதியடிகள அமைதது சதயாகராஹ வழியையே நமபி நினறனா அதனால அவாகள மாற றாரை அழிகக விருமபாது அவா மனததை நல வழியில சோபபதே அவாகள நோககம ஆகையால பிரிடடிஷாா பகைவரை வீழததுமபடி பரமபொருளிடம் வேணடுவது போல பாரதியாா வேணடாமல

பணபலல நமககிழைபபோா
அறிவு திருத்துக

எனறே பாடுகினறா மேலும பிரிடடிஷாா போாத தொழிலையே பெரிதும போறறி வருகினறனர். அதுவே அவர்கள சுதநதரம, செலவம் ஆகியவறறிறகு ஆதாரம் எனபது அவாகள் அபிபபிராயம. அககாரணத்தினால் தான ஆங்கிலக கவி டெனிஸன பிரபு—

நாவாய்ப் படையே
நாட்டின உயிா நாடி

என்று நவிலகின்றார். ஆனால ஆயுதபலம அழியுந் தன்மையது. அது எபபொழுதும் வெற்றியே அளித்

திடுடி என்று யாரும கூறமுடியாது. சகுனிமாமன் சாபபத துவசனுக்குச சாற்றியதுபோல,

" வெஞசமா செயதிடுவோமெனில அதில
வெற்றியும தோலவியும யார கணடார ?"

ஆனால ஆனம பலததிறகோ ஒருபொழுதும அழிவு கிடையாது. அது தோலவியின வாசனையைககூட அறியாத அததகைய முறையைக கைக கொணடால்

" ஜயமுணடு பயமிலலை மனமே—இநத
ஜனமததிலே விடுதலை யுணடு நிலையுணடு "

என்று பாரதியார ஜயபேரிகை முழககுகின்றார

" தீது சிறிதும பயிலாச
செமமணிமா நெறிகணடோம
வேதனைக ளினி வேணடா
விடுதலையோ திணணமே "

என்று பசசை வணணன பாதத தாணையிட்டு உறுதி கூறுகின்றார்.

சதயாகரஹததால உலகில போர ஒழியும

இநத சதயாகரஹ பலததால இநதிய நாடு ஜயம் பெறின இதனால உலக முழுமைககுமே இதமுண டாகும என்பது பாரதியார கருதது ஒததுழையாமை நெறியினால இநதியாவிறகு,

" வருஙகதி கணடு பகைததொழில மறநது
வையகம வாழ்க நலலறததே "

என்பது அவர் பிராரததனை அங்ஙனம் அமர் முறையை உலகினின்று ஒழிப்பதற்காகவே இராஜ்ய சுதநதரத்தில் இதுவரை ஏற்படாத எலலையற்ற ஆரவம இபபொழுது இந்தியாவிற்கு உணடாவதாகக் கூறுகின்றார்.

"விதம் பெறும் பஞட்டினாககு
வேறொரு ருணமை தோற்றவே
சுதந்திரதி லாசை யினறு
தோற்றி னுள் மன் வாழகவே"

எனறு பாடியிருபபதைதக கவனிகக இஙஙனம பல வகை யிலும எந்நாளும சிறநது நிறகும இந்திய நாடடை, பாரதியாரோடு யாரதான,

"பொனனொளிர பாரத நா டெஙகள் நாடே
போறறுவ மிஃதை யெமக கிலை யீடே"

எனறு பாடாதிருகக முடியும? வநதே மாதரம.

பாரதியார்

ஆங்கில நாட்டுப் பேராசிரியர்களில் தலை சிறந்தவருள் ஒருவரான தாமஸ் கார்லைல் என்னும் பெரியார் ஸ்காட்டிஷ் தேசத்துக் கவிஞர்பெருமான பர்ன்ஸ் என்பவரைப்பற்றி எழுதியுள்ள அரிய வியாசத்தில்,

“நூல் நூற்கும் மில் கண்டுபிடிப்பவனுக்கு அவன் வாழ்நாளிலேயே பேரும், புகழும், பணமும் கிடைத்து விடல் நிச்சயம். ஆனால் உண்மையான மதபோதகரைப் போலவே உண்மையான கவிராயரும் அவற்றை அடைதல் இல்லை என்பதும் நிச்சயம். ஆயுள்காலத்திற்குப் பின்னர் அடைவது அநீதியை அதிகரிப்பதுபோல் ஆகாதோ?”

என்று கூறியுள்ளார். கவிஞர் ஆயுள் காலத்திற்குப் பின்னர் அடையக்கூடுமென்று கார்லைல் கூறும் அங்கீகாரத்தையும் புகழையுங்கூட நமது நாட்டுச் சுப்பிரமணிய பாரதியார் இறந்து 25 ஆண்டுகட்குப் பின்னரே தம் நாட்டாரிடம் பெறத் தொடங்கியுள்ளார்.

பாரதியார் தமது வாழ்வில் அளவில் அடங்காக் காதல் கொண்டிருந்த விஷயங்கள் தமிழ் மொழி, தமிழ் நாடு, பாரத பூமி, சுதந்திரப்பேறு ஆகிய நான்கே. அவர்

யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல்
இனிதாவ தெங்கும் காணோம்

என்றும்—

யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்
வள்ளுவர்போல், இளங்கோவைப் போல்
பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை, உண்மை,
வெறும் புகழ்ச்சி யில்லை.

என்றும் உறுதி கூறுகின்றார்.

தெள்ளுற்ற தமிழமுதின் சுவை கண்டார்
இங்கமரர் சிறப்புக் கண்டார்

என்பது அவருடைய துணிபு. அவருக்கு எப்பொழுதும்

செநதமிழ நாடெனும போதினிலே—இன்பத
தேனவநது பாயுது காதினிலே.

பாரதநாடே பாருககுள நலல நாடு எனறு பாடிப பரவச மாகினரூா. இநதியத தாய்ககு வநதனே செய்வதிலும வெறறி கூறுவதிலும அவருககுளள ஆனநதம அதிகம.

வநதே மாதர மெனறே தாரகம

எனபது அவருடைய உறுதியான நமபிககை ஆனல் அன்னேயோ அனனியா தளேயால கடடுணடு அலலலுறறு வாடி நினறபொழுது,

எனறு தணியு மிநத சுதநதிர தாகம
எனறு மடியு மெஙகள அடிமையில மோகம
எனறெம தனனே கை விலஙகுகள போகும
எனறெம தினனலகள தீாநது பொயயாகும ?

எனறே அவா எபபொழுதும ஏஙகிய வணணமா யிருநதாா

ஆனல அனனியா ஆடசியின பயனய அடிமைக குழியில வீழநது,

தூயசீ ருடைததாம சுதநதிரத துவசம
துளஙகிலா நாடடிடை

தேசபகதி செலுததுதல சிறைவாசத தணடனே தரத தகுநத பெருஙகுறறமே யனறே ? அடிமை நாடடில,

பொயயைத
தொழுதடிமை செயவாாககுச செலவஙக
ளுண் டுண்மைசொல வோாககெலலாம
எழுதரிய பெருங கொடுமைச சிறையுணடு

எனபது உணமையே யாகும ஆகையால பாரதியாா,

பாரதததிடை அனபு செலுததிய
பாபம

காரணமாக தம வாழநாளில பெரும பாக நதைப பாணடிசசேரியில கழிகக வேணடியதாய் இருநதது:

அங்கே அவருக்குத் தரித்திரமே வாழ்விற்கு வேண்டிய பொருள; தனிமையே துணைவனு யிருந்த தோழன். ஆனால தரித்திரமும் தனிமையும அவருடைய

இதயத்துளளே இலங்குமகா பக்தி

யை அவித்துவிடப போதிய ஆற்றல பெறறிருக்கவில்லை. அவருடைய மனம வறுமையால சின்னமும, பின்னமு மாகச சிந்தி விடாமல

பன்றியைப்போ லிங்கு மண்ணிடைச சேறறிற
படுத்துப் புரளாதே

மூன்றுலகுஞ் சூழ்ந்து நன்று திரிந்திடும அது மட்டுமா?

சீதக் கதிரமதி மேறசென்று பாயந் தங்கு
தேனுணணும

பாரதியார் எது வந்தாலும, கொன்றழிக்கும கவலை யெனனும குழியில வீழ்ந்து குமைந்திடார் நணபர்களைப பிரிந்துத தனியாயிருப்பதிலும சங்கடம காணுர, அவருடைய கவியுள்ளம,

தனிமை கணடதுணடு—அதிலே
சார மிருக்குதமமா

என்று கூறுவதை யாரே மறுக்கவல்லார்? ஆங்கிலக் கவிஞர் லாணடார் எனபவர் பாடுவதுபோல் பாரதியாரும 'பாடகனைத் தவிரக் கேட்பதறகு வேறு எவரும இல்லாவிடினும பாடுவதறகுப பரமானந்தம' காணபார்.

ஆகையால அவர் அழியா அழகு அமைந்த காவியங்களிலும், பாடல்களிலும தம ஆன்ம வெள்ளத்தைத் திறந்து விட்டிருக்கின்றார். அவற்றுள் வெகு சிலவே அவரால் வெளியிடப்பெறும் பாக்கியம் படைத்திருந்தன. அனைத்தையும் வெளியிட அவரால் முடியவில்லை. வறுமையும் அடிமையும் வழி மறித்து நின்றன. ஆனால்

அவர் மரணம அடைவதற்குச் சில வருஷஙகளுக்குமுன் தாய் நாடு வர அனுமதி அளிககபபெற்று "தொண்டு பட்டு வாடும் தூய பெரு நாட்டில" வநதார; "நாடு பிரிநத நலிவு" நீஙகபபெற்றா. ஆயினும் அவருடைய உடம்பு அனுவசியமாயப பிரிவெனும பெரும் பாரத்தால நசுககுண்டு நாசமடைநதிருநதது. சுதநதிரமே தேச பகதர்களுடைய உயிராகிலே. அவாகளை நிசசயம அழிக் கக் கூடியது அடிமை நிலேயே. அதனுல பாரதியார் தமது முபபததொன்பதாவது வயதில் அகாலமாய், ஆஙகிலக கவிஞர் ஒருவா கூறுவதுபோல,

"கவியோடு தமது ஆவியைத தோழமை யாககிய கடவுளிடமே இளேபபாற ஏகினா"

அவரிடததிலும் அவருடைய பாடலகளிலும் பகதி பூணடுளள நணபர் சிலா அவருடைய பாடலகள், கதைகள, வியாசஙகள முதலியவைகளே யெலலாம் சேகரிதது அசசிட்டனா பாடலகள் நானகு சிறு புஸதகஙகளிலேயே அடஙகியிருநதன. ஆனுல அவர் ஏழாவது வயதாகிய இளம பருவததிலேயே கவிபாட ஆரம்பிததாராகையால அவா பாடிய பாடலகள அசசிடபபட்டிருககும பாடலகளேவிட அதிகமாகவே இருககவேணடும். பாரதியாருககுக கலேத

தேவியின மீது விருப்பம் வளாநதொரு
பிததுப பிடிததது போல்...பகற
பேசசு மிரவிற் கனவு மவளிடை
வைதத நினேவையல்லால.. பிற
வாஞ்சை

பிள்ளேப் பிராயமுதல் கிடையாததலால் அவர் பாடிய கவிகள இபபொழுதிருப்பதிலும எண்மடஙகேனும் அதிகமாயிருந்திருககு மென்பதில சநதேகமில்லே.

நான் பாரதியாரைத் தரிசித்தது

1918-ஆம் வருஷ இறுதியிலும் 1919-ஆம வருஷ ஆரமபததிலும நான திருநெலவேலியில வககில தொழில் செயது வநதேன. அபபொழுது நான அவகாசம கிடைககுமபொழுதெலலாம், ஜிலலாக கோாட்டுககுச சென்று அஙகு நடைபெறும முககியமான வழக்குகளைக கவனிபபது வழககம. என்னைபபோலவே பல ஜுனியா வககீலகள அஙகு வநதிருபபா. அபபடி நாஙகள உடகாாநதிருநதபொழுது, ஒருநாள திடீரென்று ஒருவா வநது எஙகளிடையில காலியாயிருநத ஒரு நாறகாலியில அமாவதைக கணடோம.

அவா எஙகளுடன பேசவுமிலலை, எஙகள பககம திருமபவுமிலலை. அவா ஜடஜ ஒருவரையே பாாததாா ஆனால், பாாததாா என்று கூறுவது தவறு அவா சாதாரண மனிதராயக காணபபடவிலலை அவர் கணகளினின்று வேல துளளி வருவதுபோல இருநதது. அவா பாாவை பிறா நெஞசில புகுநது ஊடுருவிப பாய வதுபோலக காணபபடடது. ஜடஜ அவரைப பாாதது விட்டுத தலை குனிநதுகொண்டாா நாஙகள அனைவரும, அவா யாா என்று அறியாமல, எஙகளுககுள வினவிக கொணடிருநதோம

ஆனால அவா அஙகு அதிக நேரம அமாநதிருககவிலலை. ஐநதாறு நிமிஷஙகள் மட்டும் அஙகு இருநது விடடுப போய்விடடாா. எஙகள மயககத்தில நாஙகளும வெளியேறி அவரைப பினதொடராது இருநது விட்டோம்

அந்த அபூர்வ மனிதருககு அபபொழுது வயது சுமாா நாற்பதிருககும். இடையில 'மூலககசசம்,' உடமபில் கறுப்புக கோடடு, தலையில 'கிரிக'கடடு,

மிமிாநத நடை, நோகொண்ட பாாவை. அனறு கணட காட்சியை ஒரு நாளும் மறக்க முடியாது. ஒரு சமயம் உடை முதலியவறறை மறநதாலும, அவா ஒளிநிறைந்த வீர விழிகளை ஒருககாலும மறகக ஒணணுமோ ?

சிறிது நேரம சென்று திகைபபு நீஙகி வெளியில வநது விசாரிததோம. அவா நம தமிழ்நாடு அருநதவம் இயறறி ஈனறெடுதத இனகவி அரசா ஸ்ரீ சுபரமணய பாரதியாா என்று அறிநதோம ஆகா! நாம் எதிர் பாராத வணணம அநதப புணணிய 'புருஷா தரிசனம கிடைததே என்று அடஙகா மகிழசசியும, ஆனால அது உடனே மறைநதுவிடடதே, மறுபடியும கிடைககுமோ என்று அளவிலா ஏககமும ஒருஙகே அடைநதோம.

எஙகும விசாரிததேன. அநதத தமிழத தேவதை என கணணுககுப புலனாகவிலலை 'ஓகோ, இது ஒரு மயககமோ, படடப பகலில உஷண மிகுதியால உணவுணட பின உணடாகும நெடடைக கனவோ' என்று சநதேகிததேன இலலை, இலலை, எலலோருமா எனனைபபோல கனவு கணடுவிட்டாாகள ?

மறுநாள காலையில என வககீல நணபா ஒருவா வீட்டிறகுச சென்றேன் போனதும் அவா என்னைப பாாதது, 'எனன நீஙகள் எபபொழுதும மாலையில இஙகு வருவீாகளே! நேறறு ஏன வரவிலலை? விசிததிர இசை அமிழதமான விருந்தை இழந்துவிட்டீாகளே' என்று கேடடாா. மாலையில பாரதியாா வநதிருநதாராம; பாஞசாலி சபதம படித்தாராம ஐயோ என துர் அதிர்ஷடம!

அதன பின நான் பாரதியாரைக் காணும் பாக்கியத் தைப் பெறவிலலை. இபபொழுது அவருடைய படத் தைக் கண்டே ஆறுதல் அடைகிறேன். இல்லை, இல்லை;

அவருடைய ஆன்மா அன்று அவர் விழிகளில் ஜவலித்தது போல் அவருடைய கவிகளிலும் ஜவலிக்கின்றதல்லவா? அந்தக் கவிகளிலும் அவரைப பார்ககிறேன.

முருகனைப் பற்றிப் பாடியிருக்கிறார். முருகன் பார்வை 'வீரத திருவிழிப் பாாவை' எனறு கூறுகிறா. பழைய தமிழர்களின் முருகன் பார்வை அபபடியாகும். நம் பாரதியின் முருகன் பாாவையும அபபடியே என்பதில் ஐயமிலலை.

ஆங்கில நாடடு அறிஞா தாமஸ காாலைல் 'கவிஞா காண்பவா' எனறு கூறுகினறா ஆம், அவாகளே வெளித் தோற்றத்தில மயஙகி நிற்காது உள்ளே திகழும் உண்மைகளைக் காணபவா. அததகைய 'நெடு நோககு' உடையவா நம பாரதியாா.

அனறு நான கணட காடசியை நினைககும பொழு தெலலாம், 'ஜிலலாக கோாடடில வந்து உடகாாநதிருந தாரே, அபபொழுது எனன எணணஙகள அவா இதயத் தில் எழுநதனவோ?' என்று யோசிபபதுணடு. நாஙகள் அங்கே ஆஙகில பாஷையில வாசாமகோசரமாய்ப பேசி மகிழ்நதிருபபதைதக கணடு அவா,

'வேறு வேறு பாஷைகள்—கறபாய் நீ
வீட்டு வாாததை கற்கிலாய் போ, போ, போ!'

என்று எங்களை வெறுத்தாரோ? எஙகள் வக்கீல தொழி லில் நாஙகள் வெல்லாமல் எவரையும் வெருட்டிவிட வகை வந்த வித்தையைக் காட்டி நிற்பதைப பார்த்து, அவர்,

'நூறு நூல்கள் போறறுவாய் - மெய்கூறும்
நூலி லொாத தியல்கியாய போ, போ, போ!
மாறுபட்ட வாதமே - ஐந்நூறு
வாயில் நீள ஓதுவாய் போ, போ, போ!'

என்று எங்களை இகழ்ந்தாரோ? அல்லது எங்கள் நிலைக்காக,

'நல்லதோர் வீணை செய்தே—அதை
நலங்கெடப் புழுதியில் எறிவதுண்டோ!'

என்று எண்ணி இரங்கினாரோ?

இந்நாட்டில் நாம் சோற்றுக்கு அடிமையாயும் சுயநலம் மிகுந்தும் சுதந்திரமிழந்தும் சோர்ந்து வாடி வீழலாகாது சோர்வும் வீழ்ச்சியும் தொண்டாக்கில்லை. அப்படியே ஒரு சமயம் சோர்வு தோன்றுமானால் அதை மாற்ற ஒரு சஞ்சீவி மருந்து கூறுவேன். உடனே பாரதியார் படத்தைப் பாருங்கள். படம் பக்கத்தில் இல்லையானால், அவர் முகத்தை - அவர் வேலொத்த விழிகளை - எண்ணிப் பாருங்கள். உடனே பாரதியார் பார்வை, இராமபாணம் போல் பாய்ந்து, உங்கள் மனத்தில் எங்கிருந்தாலும் சோர்வையும், அச்சத்தையும் தேடிக் கொன்றுவிடும். புத்துயிர் பெறுவீர்கள் என்பது நிச்சயம்.

பாரதியார் எனக்குச் செய்த உதவி

எனககு எனனுடைய வாழவில உதவி செயத வாகள ஐவா. அவாகளைப பணடை நூலகளில கூறுவது போல எனனுடைய ஐமபெரும குரவாகள எனறு கூறுவேன.

என தநதையவாகள எனககு பாஷாபிமானம எனனும சஙக நிதியையும தேசாபிமானம எனனும பதும நிதியையும அளிததாாகள

அவாகள எனனுடைய மனததில இளம வயதி லேயே ஆழ ஊனறிய தேசபபறறுகிய சுதநதிர உணாசசி எனனும விதையை முளைககுமபடி செய்தவா நாம இப பொழுதேனும சிநதிகக ஆரமபிததிருககும வ. உ. சிதம பரம பிளளை அவாகள ஆவாாகள

அநதச சுதநதிரச செடிககு உரமிடடவா நம கவிசசககரவாததி சுபபிரமணிய பாரதியாா. மகாதமா காநதியடிகள தான அநதச செடி மரமாகித தழைததுப பூத்துக காயததுப பழம தருமபடி செயதாா அநதச செடியும நனறுக வளரவேணடுமானால அதறகு வேலி யிடடுப பாதுகாகக வேணடியது இனறியமையாததாகும். அத்தகைய உதவியை எனககுச செயதவா எனனுடைய அன்னையா ராவாா

1921-ம வருஷததில ஒரு நாள தாமபிரவாணி நதி மணலில ஒரு சிறு கூடடம நடநதது தற்செயலாக அதைக கணடவன அஙகே போனேன. அவவளவுதான காஙகிரஸகாரன ஆகிவிடடேன.

அஙகே ஒரு இளைஞா "கருமபுத தோட்டததிலே" என்னும கீததை உணர்சசி ததுமபப பாடிககொண டிருந்தார். அதைக கேடடேன. கருமபுத தோடடத்தில வேலைசெயயும் நமமுடைய நாடடுப பெணமணிகள

"சாகும வழககததை
இநதக கணததில
மிஞச விடலாமோ"

என்று பாரதியார என்னிடம கேட்டார் ஆம, கூடாது, அதற்கு என்ன செயயவேணடும காஙகிரஸில சேர வேணடுமா? இதோ சோநதுவிட்டேன என்று என் மனததில உறுதி செயது கொணடேன

அபபடியே காஙகிரசில சேரநது உழைககலானேன நாஙகள காநதியடிகளின ஆசிரவாததைதயும காஙகிர ஸின ஆதரவையும, சிரமேற கொணடு கிராமம கிராம மாகச சென்று சேவை செயத காலததில, நாஙகள பாரதியாருடைய கீதஙகளை ஒரு துளிகூட பாககியிலலாத வணணம பிழிநது பிழிநது பருகினோம போகும இடங களில எலலாம ஜனஙகளுககு ஊடடவும செயதோம.

வீரசுதநதிரம வேணடி நின்றார்-பின்னர
வேறொன்று கொளவாரோ

என்று தெருததெருவாக முழககம செயதோம. படடம பதவிகளை நாடுவோரிடம சென்று

கணணிரணடும விறறுச சிததிரம வாஙகினால
கைகொட்டிச சிரியாரோ

என்று அறிவு கொளுததினோம

என்று தணியும இநத சுதநதிர தாகம?

என்று கேடபவாககு

"என்று மடியும உஙகள அடிமையில
மோகம"

அன்று; என்று வழி கூறினோம.

நமககுச சுதநதிரம கிடைககுமா என்று சநதேகிப் பவாககு,

"தீது சிறிதும பயிலாச செமமணி
மாகெறி கணடோம"

அதனால நமக்கு

வேதனைக ளினி வேணடா
விடுதலையோ திணணமே

என்று தைரியம அளித்தோம.

சுதநதிரம வேணடும என்று இபபடித துடியாகத் துடிககிறீர்களே, சுதநதிரம பெறறு விட்டால அதைக் கொணடு என்ன செயவீர்கள்? உஙகளுடைய லடசியம தான யாது? என்று கேட்டவர்களுககு

"ஏழை என்றும அடிமை என்றும
எவனுமிலலை, ஜாதியில்
இழிவு கொணட மனிதர் என்பவர் இநதி
யாவில இலலையே"

என்று கூறும வணணம செய்வோம, ஏழை பணககாரன என்ற வித்தியாசததையும் உயர்நத ஜாதி தாழ்ந்த ஜாதி என்ற வித்தியாசததையும இலலாமல செய்வோம, இது தான எஙகள லட்சியம என்று கூறினோம

இபபோது நம்மை இருநூறு வருஷகாலமாக அடிமையாக வைததிருநத இஙகிலீஷ ஆட்சி நீஙகி விட்டது. ஆகஸ்ட 15-ம தேதி அடிமைததளை அழிநதுவிட்டது. சுதநதிரம அடைநது விட்டோம. ஆனநத சுதந்திரம் அடைநது விடடோம் என்று ஆடுகின்றோம். பளளுப பாடுகின்றோம.

ஆனால அததுடன நின்றுவிடமாட்டோம. மனிதர் உரிமையை மனிதர் பறிககும வழக்கததை அடியோடு ஒழிதது விடுவோம. மனிதர் நோக மனிதர் பார்க்கும வாழ்க்கைக்கு இனிமேல இடமதர மாட்டோம். அது மட்டுமா?

இனி யொரு விதிசெய்வோம்—அதை
எந்தநாளும காபபோம.
தனியொருவனுககு உணவு இலலை எனில
ஜகததினை அழிததிடுவோம.

இரண்டு அமுத சுரபிகள்

இரண்டாயிரம ஆணடுகளுககு முன நமது செந தமிழ் நாட்டில் வாழ்நத வணடமிழ்ப் புலவாகளில ஒருவ ராகிய சீத்தலைச சாததனா என்னும் கவிஞா பெருமான, செழுஙகலை நியமததுச சிநதாதேவி பாரக மடஙகலும் பசிப்பிணி அறுததற கேறற அமுத சுரபி ஒனறை ஆபுத திரன கையில கொடுதது,

> நாடு வறங கூறினும இவவோடு வறங கூராது
> வாஙகுநர் கையகம வருநதுதல் அலலது
> தான தொலை விலலாத தகைமைய தாகும

எனறு கூறியதாகத தமது மணிமேகலை எனனும மகா காவியததில பாடுகினறா.

அககாலததில மழை வறங கூரியது போலவே, இக் காலததிலும நானகு ஆணடுகளாக, 'முழஙகு கடல் ஞாலம முழுவதும வரினும வழஙகுதல தவா வளம்' உடையதாக இருநத நம நாடடில, பசிப பிணி எனனும பாபி மககள உயிரைச சூறை ஆடிக கொணடிருககிறது. இந்தச சமயததில நமது மநதிரிகளின கையில யாரே னுமொரு தெயவம வநது, அமுத சுரபி ஒனறை அருளு மாயின நாம புணணியம செயதவாகள ஆவோம மழை குறைநதாலும உணவு குறையாமல பெருகுமாறு செய் வதறகாக நமது அரசாஙகததாா பல விதமான திட்டங் களை வகுதது வருகிறாாகள. அவைகள கூடிய சீககிரத் தில் பலன தருமென்று நம்புவோமாக

அநத விதமாகப பலன் உண்டாகி, நாட்டில் செல் வஙகள் மலை மலையாககக குவிநத போதிலும், அதனாலேயே நாடு உயர்ந்து விடுமெனறு எண்ண முடியாது. "நமது தேசம் பொருட செல்வத்தால் மட்டும் வாழ்வும் சிறப் பும் அடைவதன்று; ஆன்மச செல்வமே அதன் வாழ்

விறகும சிறபபிற்கும அடிபபடை யாகும்" எனறு நமது மாபெருந தலைவா ஜவஹாலால நேரு இநதியப பாராளு மனறததில கூறியதை யாரும் மறகக மாடடாாகள.

ஆகவே நாம உணவை அளிககும அமுத சுரபியை அடையா விடடாலும பாதகமிலலை, ஆனம அபிவிருத தியை உணடாககும அமுத சுரபிகளே நமககு இனறி யமையாத தேவைகளாகும. சுவா இருநதால தான சிததிரம எழுதலாமெனபது உண்மையே யாயினும, சிததிரம எழுதத தெரியாமல சுவரை மடடும வைததுப போறறுவதால யாதொரு நனமையும் உணடாகாது. அதை எணணியே மேனுடடு அறிஞா ஒருவா "பொருள இலலாதவன வறிஞனே, ஆனுல பொருள மடடும உளளவன அவனினும வறிஞன ஆவான" எனறு கூறினா

ஆனுல இததகைய ஆனமச செலவததை அடைவ தெபபடி? அதைதத தரககூடிய அடசய பாததிரஙகள யாவை? மனித வாழவின லடசியஙகள யாவை? அவறறை அடையும வழிகள எவை? அவறறைக காணபது எஙஙனம? அவற்றைக கணடபின அவறறைக கடைபபிடிதது ஒழுகுவது எபபடி? அதறகு வேணடிய சாதனஙகளும் யாவை? எனனும கேளவிகளுககுச சரி யான விடைகள கூறி நமககு வழிகாடடும் அற நூலே முதனமுதல வேணடிய அமுத சுரபியாகும

லடசியததை அறிநதுவிடலாம், அதை அடை வதறகான வழிகளையும தெரிநதுகொணடு விடலாம; அநத வழியில ஒழுகுவதறகுத தேவையான சாதனங களையும அமைதது விடலாம. ஆனுலும லட்சியத திடததில அடஙகாத காதல எழுநது நமமை ஆட கொணடால மடடுமே நாம் அதை அடைய முயலவோம முயனறு அடையவும செயவோம. போயச சோ

வேண்டிய இடம தெரிநதாலும் போதாது, போய்ச் சோவதற்கான மோட்டார வணடியில ஏறி உட்கார்ந்து விட்டாலும போதாது; அநத வண்டி ஓடுவதற்கு வேணடிய பெட்ரோலை ஊறறுவிட்டால, நாம் நின்ற விடததைதவிட்டு நகரப போவதிலலை.

அதுபோல மனித வாழ்வின லட்சியததிடம் அளவற்ற ஆசையை உணடாககக கூடிய அமுத சுரபி ஒன்றும நமககு வேணடும.

இநத அமுத சுரபிகள இரணடையும நமது தமிழ அனனை நமககு அருளியிருககினறாள. ஒனறு இரணடாயிரம ஆணடுகட்கு முனனா தோனறிய திருககுறள; மற்றது ஆயிரம் ஆணடுகளுககு முனனா தோனறிய கம்ப ராமாயணம இதை எணணியே சென்ற நூற்றாணடில வாழ்நதிருநத தமிழ்ப பேராசிரியா செலவக கேசவராய முதலியாா "தமிழுககுக கதியாவாா இருவா, கஃகான கமபனையும, திஃகான திருவளளுவரையும குறிககும்" என்று கூறினாா திருவளளுவா உளளததே ஏறறி வைக்கும விளககின உதவியைக கொளவோா, மககள வாழ்வின லட்சியம பறறி அறிய வேணடிய 'எலலாப பொருளும இதன பாலுள' என்றும்,

இதன் பால இலலாத
எபபொருளு மிலலை யால'

என்றும அறிநது கொளவாாகள

மககள் வாழவின லட்சியம இனபமே என்றும, அது உடல இனபம, ஆனம இனபம என இரணடு வகைப படும என்றும, உடல இனபம் அழியக கூடியது, துனப மாக மாறக கூடியது, முடிவுளளது, தெவிட்டி விடுவது என்றும, ஆனம இன்பம அழியாமல என்றும புலாநது, நாட் சென்றாலும நினறலாநது தேன பிலிற்று நீாமையது

என்றும், அத்தகைய தலை சிறந்த இன்பத்தைப் பெறுவதற்குரிய வழிகள் அன்பும் வாய்மையுமே என்றும் நமது வள்ளுவப் பெருந்தகை தெளிவாகக் கூறுகின்றார்.

இந்த உண்மைகளைத் தானே உலகத்திலுள்ள மற்றப் பெரியார்களும் கூறியிருக்கிறார்கள் என்று கேட்கக்கூடும். ஆம், கூறியிருக்கிறார்கள். ஆயினும் அவற்றை நமது தமிழ் மொழியில் வள்ளுவர் வாக்காகக் கேட்கும் பொழுது அவை ஒரு விசேஷமான ஆற்றல் உடையனவாகக் காணப்படுகின்றன.

“ தாம் சாஸ்திரங்களில் உள்ளவற்றையே கூறிய போதிலும் ஏசுவோ, மார்க்க ஔரேலியஸோ கூறும்போது அவை நமது உள்ளத்தில் புகுந்து உள்ளத்தோடு உள்ளமாய் ஆகி நம்மை ஆட்கொண்டு விடுகின்றன ”

என்று மாத்யூ ஆர்னால்டு என்னும் ஆங்கிலப் பேரறிஞர் கூறுவது வள்ளுவர்க்கும் பொருந்தும்.

உண்மையே பேசவேண்டும் என்று நமது தாய் தந்தையர், நமது ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் கூறத்தான் செய்கிறார்கள். நாமும் அதைப் பிறந்தது முதல் கேட்கத்தான் செய்கிறோம். ஆயினும் அந்த உபதேசம் நம்முடைய இதயத்தில் இடம் பெறுவதாக யாரேனும் கூற முடியுமோ? ஆனால் நாம்,

> “யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை எனைத்தொன்றும்
> வாய்மையின் நல்ல பிற

என்னும் குறளைப் படிக்கும் பொழுது நம்முடைய உள்ளத்தில் ஒருவிதக் கிளர்ச்சியுண்டாவதை அறிவோம். உண்மை பேசுதல் நல்லது என்று கூறியோ அல்லது உண்மை பேசுவதைப் போல நல்லது கிடையாது என்று கூறியோ நிறுத்தவில்லை வள்ளுவர். “நான் கூறுவதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன்”

என்று நமது முனனுல வநது நினறு கொணடு நமது நெஞசில கை வைததுக கூறுகினருா. அபபடியே அது நமது அகததே மினசார சகதி பாயவது போலப பாய்நது நமமைப பரவசப படுததி விடுகினறது

அது மடடுமா அவா செயகிறுா? நமமுடைய பலவீனததைப பாாககிறுா. இவனுககு மருநதை அளவு குறைததுக கொடுபபோம எனறு எணணுகிறுர். அதனுல் நமமை நோககி, "அபபா உணமை பேசுவது கஷடமாகத தோனறினுல முதலில பொய பேசுவதை மடடுமாவது விடடு விடு அதை நீ ஒழுஙகாக அனுஷடிதது வநதால உணமை பேசுவது எனபது தானுகவே உனனிடம வநது சோநது விடும" எனகிறுா.

"பொயயாமை பொயயாமை ஆறறின அறம பிற
செயயாமை செயயாமை நனறு"

எனறு வாழைப பழததில ஊசியை இறககுவது போலத் தமது உபதேசததை நமமுடைய மனததில பதியுமபடிச செயகிறுா

மனித வாழவின லடசியமாகிய உனனத இனபததை அடைய வாயமை மடடும போதாது, அனபும தேவை. பாததிரததைக கழுவினுல மடடும போதாது, அதில் அமுததததை நிறைககவும வேணடும அபபொழுதுதான் இறவாத இனபததைத துயகக முடியும

அனபு தான மக்கள வாழ்வின உயிா நிலை.

'அனபகத தில்லா வுயிா வாழ்ககை வனபாற கண
வற்றல் மரம தளிாததறறு'

ஆதலால வாய்மையையும அனபையும் கைக்கொள் பவரே உண்மையில வாழ்பவா ஆவாா எனறு வள்ளுவர் உறுதி கூறுகின்றுா. இந்த உணமையை மனத்தில் வைத்தே நமது மகா கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியாரும்

'அனபினைக கைககொள் எனபான—துனபம
அததனையும அபபொழுதே தீாநதிடும எனபான'

எனறு பாடுகினறாா.

இநத விதமாக வாழவின லடசியததையும அதை அடையும வழிகளையும நமமுடைய மனததில நனகு வேரூனறுமபடிச செயவதறகு நாம வளளுவா குறள எனனும அமுத சுரபியைப பெறறிருககினறோம

ஆனால லடசியததை அறிநதால மடடும போதாது; அதனிடததில அடஙகாத காதல உணடாகவும வேண டும எனறு கூறினேன அலலவா? அததகைய காதலை உணடாககுவது கமபராமாயணம வளளுவா கூறும வாயமை, அனபு எனனும இரணடிலும அளவறற ஆசையை உணடாககி நமமை வாயமையிலும் அனபிலும நமமை அறியாமலே ஈடுபடடு விடுமபடிச செயயும நோககததுடனேயே எழுதபபெறறது போல தோனறு கிறது நமது கமபராமாயணம எனனும கருவூலம.

கமபராமாயணததில எநதக கடடததை எடுததுக கொணடாலும அது வாயமை அலலது அனபை நமது உணாசசி மூலம நமமுடைய ஆனமாவில ஐககியமாகும படிச செயவதாகவே யிருபபதைக காணலாம தசரதன எதறகாக வாழநதான? எதறகாக இறநதான? வாயமை ஒனறுககாகவே கைகேகி சூழவினைப படலததைப படிக குமபோது நாம வாயமை மயமாகவே ஆகிவிடுவோம்.

"மைநதனலாது உயிா வேறிலாத மனனன
வாய தநதேன எனறேன இனியாரே அதுமாறறேன
நெடியான் நீஙக நீஙகு மென ஆவி இனி யென்று
இடியேறுணட மாலவரை போல மணணிடை வீழ்ந் தான்.

என்பதைப படிக்கும் போது நமது மக்களுக்கு வாய்மை யிடம இருநத பறறு இத்தகையது என்பது விளங்கும்.

தசரதன உயிரைவிடப பெரிதாக மகனை எணணி அன்பு செயதான, மகனைவிடப பெரிதாக வாயமையை எண்ணி உயிர நீத்தான்.

தநதை வாயமையைக் காததான, அதற்காக உயிரை நீததான தநதையின வாய்மையைக காபபதறகாக மகன காடடுககுச சென்றான, அதறகாக வருநதும தன னுடைய அனனை கோசலையிடம சென்று,

"சிறநத தம்பி திருவுற எநதையை
மறநதும பொயயில ளுககி வனததிடை
உறைநது தீரும உறுதி பெறறேன இதிற
பிறநது, யான பெறும பேறு எனபது யாவதே"

என்று கூறி அவளுககு ஆறுதல கூறுகின்றான

அது போலவே சுமித்திரையிடம சென்ற போதும,

"போரவா ளரசாககிறை
பொயததனன ஆககிலேன
காரவான நெடுஙகான இறைகணடு
இஙஙன மீளவன"

என்று கூறி அவளைத தேறறுகின்றான

இனி மககளிடையே உணடான சகல உறவுகளிலும தளிரதது வளரவேணடிய அனபின தினுசுகள அததனை யையும கமப ராமாயணததில காணலாம. கமப ராமா யணததைக கையில எடுததால தொடட தொடட விட மெலலாம அனபின மணமே கமழ்நது கொணடிருககும. உயாநத அனபு மணததை நுகர விருமபுவோா ராம லடசுமணாகள சீதையுடன காடு சென்றபோது சடாயு வைச சநதிககும கடடத்தைப படிபபாாகளாக. அதைப படிக்குமபோது அன்பு மயமாய் விடுவாாகள அதனால விளையும ஆதம இன்பத்தை யாராலும இவவணணம் என்று கூற இயலாது.

ராமன் காடடுககு வர நேர்நத காரணததைக் கேட்டதும் சடாயு,

"உநதை உணமையன ஆக்கி, உன சிற்றவை
தநத சொலலைத தலைக்கொணடு, தாரணி
வநத தமபிககு உதவிய வள்ளலே !
எநதை வலலது யாவர வலலார ?"

என்று கூறியதைப படிககும்போது உள்ளம உருகார் யாரும இருககமுடியாது.

வள்ளுவரின குறளையும கமபரின ராமாயணததையும் எண்ணுநதோறும, 'ஆகா, நாம எத்தனை பாககிய சாலிகள இருநதமிழே உனனாலே வாழநதேன'' என்று நம இருதயம தானாகக கூறி மகிழுவதுபோல தமிழ் மக்கள அனைவரும மகிழவாாகள என்பதில சநதேக மிலலை.

ஆதலால நாம நமககுக கிடைததுள்ள பழந தமிழ் இலககியஙகளான இநத இரணடு அழியாத அமுத சுரபிகளையும அமுத சுரபிகளாகவே உபயோகிததுப பயன் அடைவோமாக

குறள் கற்கும் முறை

மனிதனுடைய மனோசக்திகள் மூன்று என்று கூறுவர் மேனாட்டு உளநூல் புலவர் அவையாவன: அறிவு, உணர்ச்சி, ஆன்மா அதனால் உலகில் மனிதன் ஆக்கும் நூல்கள் எல்லாம் இம்மூன்று சக்திகளில் ஏதேனும் ஒன்றைப்பற்றி நின்று அதை வளர்க்கும் தன்மையுடையனவாகும். ஆகவே நூல்களும், ஞானம் வளர்க்கும் அறிவு நூல்கள், உணர்ச்சியைப் பெருக்கும் அனுபவ நூல்கள், ஆன்மலாப வழிகூறும் அறநூல்கள் என மூவகைப்படும் கணிதம், சோதிடம், ரசாயனம் முதலியன கூறுபவை அறிவு நூல்கள் காவியங்கள், சிற்பம், ஓவியம், இசை முதலியன அனுபவ நூல்கள். தர்ம சாஸ்திரங்கள், சுவிசேஷங்கள் இதோபதேசங்கள் முதலியன அற நூல்கள். இம்மூன்றுவித நூல்களில் இறுதியில் கூறப்பட்ட அறநூல்கள் மற்ற நூல்களைப்போலவே உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு தேசத்திலும் மலிந்து தோன்றும் ஆனால் அவைகள் எல்லாம் ஒரேவிதமான சிறப்புடையன என்று கூறுதல் முடியாது உலகில் காணப்படும் அறநூல்களில் வெகு முக்கியமானவை சிலவேயாகும் அச்சிலவற்றுள் நமது தாய்மொழியாகிய தமிழ்மொழியில் உள்ள திருக்குறளும் ஒன்றே என்பது யாவரும் அறியவேண்டியதாகும்.

முன்னோர் புகழ்மொழி

தமிழ்நாட்டில் காணப்படும் தர்ம நூல்களில் எல்லாம் திருக்குறளே தலைசிறந்தது என்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமும் கிடையாது. ஆனால் தமிழ் மக்கள் அது அகில லோகத்திலுள்ள அறநூல்களில் எல்லாம் முதன்மையானது என்று கூறுவர். அம்மட்டோ; திருவள்ளுவர் தேவர், திருக்குறள் தேவவாக்கு என்பதும் அவர்கள்

அபிப்பிராயம். திருவள்ளுவர் பெயர் எங்கு வந்தாலும் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர் என்றே கூறப்படுவர். கலைகளுக்குத் தெய்வமாகிய வாணியே,

"வள்ளுவன் வாய்தென் வாக்கு"

என்று உறுதி கூறியிருப்பதாகத் திருவள்ளுவமாலை செப்புகின்றது. அக்காலத்திருந்த பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி

"நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்
தான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த நூன்முறை"

என்று திருக்குறளைப் போற்றினான். சங்கப் புலவர்களில் ஒருவராகிய காரிக்கண்ணனார் திருக்குறளைத்,

"தந்தா னுலகிற்குத் தானவள் ளுவனாகி
அந்தா மரைமே லயன்"

என்று பாடியிருப்பதையும் கவனிக்க. இக்காலத்துத் தமிழன்பர் திருக்குறள் தரணியில் உள்ள தரும சாஸ்திரங்களில் தலைசிறந்தது என்று சாற்றுவதுபோலவே சங்கப் புலவர்களும்,

"முப்பான் மொழிந்த முதற்பா வலரொப்பார்
எப்பா வலரினு மில்"

என்றும்,

"அப்பா லொருபாவை யாய்ப்போ வள்ளுவனார்
முப்பான் மொழி மூழ்குவார்"

என்றும்,

"எல்லாப் பொருளு மிதன்பா லுளவிதன்பால்
இல்லாத எப்பொருளு மில்லையால்"

என்றும் புகழுரைகள் புகன்றிருக்கின்றனர்.

தற்காலத் தமிழர்

முற்காலததுப புலவாகள பலா முபபாலைப போறறிப புகழநது வநதனோடு அமையாது தாஙகள செயயும நூலகளிலும குறள வெணபாககளைக கையாணடும வந திருககினறனா வளளுவா காலததிறகுச சமீபததில எழுநத மணிமேகலை எனனும வணடமிழக காவியததில அதன ஆசிரியா கூலவாணிகன சாததனா

"தெயவந தொழாஅள கொழுநறறொழு தெழுவாள
பெயயெனப பெயயும பெருமழை யெனறவப
பொயயில புலவன பொருளுரை தேராய"

எனறு பாடியுளள அடிகள யாவரும அறிநததே தமிழ்க காவிய உலகில தலைசிறநத காவயமாய கவினபெற விளஙகும கமப ராமாயணததின பல பாகஙகளிலும வளளுவா குறளின சொறகளும பொருளும பொலிநது காணபபடுவதைக கறறோா அனைவரும அறிவா தமிழ் பாஷையில உளள காவியஙகளுள சிறநதது கமபராமா யணம, அறநூலகளில சிறநதது திருககுறள அதனா லேயே தமிழ மொழிககுக கதியாவாா இருவா, கமபனை கமபனையும, திருவளளுவனை திருவளளுவரையும குறிககும எனறு தறகாலபபுலவாகளில ஒருவா கூறியிருககிறாா. இனனும இதுபோல வேறுவிதமான பல சிறபபுககளும பணடிதா பகாவா தமிழ ஆஙகிலம இரணடிலும சம மாகப பாண்டித்தியம படைததிருநத ஆசிரியா சுநதரம பிளளை,

வளளுவாதம் திருககுறளை மறுவற நனகுணாந தோாகள்
உளளுவரோ மனுவாதி யொருகுலததுக் கொருநீதி

என்று தமது மனோனமணீயம எனறும் நாடகததின் பாயிரததில பாடியுளளாா இதர தமிழப புலவாகள்,

"திருக்குறள் சில சொல்லிற் பல பொருளும் செறிந்து நவை நணுகாதாகக், கழிபொருளுங் கருதணியும் நோக்குமிடந் தொறுங்கிடந்து களிப்புச் செய்கின்றது" என்றும்

திருக்குறள் என்னும் செந்தமிழ் வேதம்
நற்றமிழ்ச் செல்வம்பெற்ற நன்னாட்டினமுன்
மற்றைய பன்மொழி யுற்ற புன்னூலோர்
மன் பொருளுடையாமுன் அறியவர் போல
என்செய்வா மென்றேக்கற்று நிற்ப

என்றும்

பன்னூ லுள்ளுயர் நன்னூலாய்ப்
புரிவுற வருளிய விரிவுறு பொருள்சேர்
தெய்வத் திருக்குறள் மெய்மலி நூல்

என்றும் போற்றிப் புகழ்கின்றனர்.

மேனாட்டார் புகழுரை

இங்ஙனம் தமிழ்ப் புலவர்கள் முன்னாள் முதல் இன்னாள்வரைத் திருக்குறளைச் சென்னிமேற்கொண்டு வாழ்த்தி வந்திருப்பது அவர்களுக்குத் தங்கள் தாய் பாஷையினிடமும் அதில் ஆக்கப்பட்டுள்ள அருங்குறளினிடமும் அமைந்துள்ள அன்பின் மிகுதியால் விளைந்ததோ, அன்றி அவர் கூறியுள்ள புகழுரைகளுக்குப் புகலற்குரிய சான்றுகளும் உளவோ என வினா எழக்கூடும். அதற்குத் தற்காலத்தில் தமிழன்னைக்குப் புத்துயிர் அளிக்க அவதரித்த செந்தமிழ்க் கவிதத் திலகமாம் ஸ்ரீ சுப்ரமணிய பாரதியார்

யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்
வள்ளுவர் போல் இளங்கோவைப்போல்
பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை
உண்மை வெறும் புகழ்ச்சியில்லை

என்று விடை பகர்ந்திருக்கிறார். ஆனால் நாமாக நாம்

புகழும் புகழுரைகள் எல்லாம் பொய்யல்ல, உண்மையே என்று உரைத்துக்கொண்டால் போதுமா?

மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
சொல்வதிலோர் மகிமையில்லை
திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டார்
அதைவணக்கம் செய்தல்வேண்டும்

அன்றோ? ஆம், உண்மைதான் அங்ஙனம் அயல் நாட்டாரும் திருக்குறளைப் புகழ்ந்திருக்கின்றனர். தமிழ் மொழியின்பால் தங்குதடையில்லாத பேரன்புபூண்டு அனுதினமும் அதற்குழைத்துவந்த ஆங்கிலப் புலவர் போப் என்பவர்,

"திருக்குறளுக்கு இணையான இலக்கியம் இவ்வுலகில் எங்கும் இல்லை, அதைச் சரிவர நன்குணரும் தமிழ் மக்கள் அயலாரிடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அடிப்படையான அறவிஷயங்கள் யாதும் கிடையாது" என்று கூறியிருக்கின்றார். அவரைப் போலவே தமிழ் நாட்டில் இயேசு கிறிஸ்துவின் தாமோபதேசப் போதகராயிருந்த டாக்டர் கால்டுவெல், பிரெஞ்சு தேசத்துப் பிரபல ஆசிரியர்களில் ஒருவராகிய ஜூலியன் வின்ஸன், இத்தாலி நாட்டிலிருந்து இங்கே வந்து தமிழ் மொழி கற்றுப் பாண்டித்திய மடைந்து தேம்பாவணி எனனும் செந்தமிழ்க் காவியம்செய்து வீரமாமுனிவர் என்று தமிழர்களால் அழைக்கப்பட்டுவந்த பெஸ்கி யாதிரியார் முதலியவர்களும் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கின்றனர். அது மட்டுமன்று, 'அவர்கள் திருக்குறளைக் கற்றலோடு நில்லாது தங்களைப்போலவே தங்கள் தங்கள் நாட்டாரும் அதைக் கற்றுப் பயன் அடையவேண்டுமென்று கருதி அவரவர்கள் தாய் பாஷையில் அதை மொழி பெயர்த்துத் தங்கள் நாட்டாருக்கு உதவி யிருக்கின்றனர். ஆகையால் தற்சமயம் திருக்குறள் தரணியில்

நாகரிகமபெற்ற பல தேசஙகளிலும் பயிலபபடடு வருகின்றது அவவுணமையை நோககியே பாரதியாா செந்தமிழ நாடடின சிறபபைப பறறிச செயயுள செயத பொழுது

வளளுவன தனனை உலகினுககே—தந்து
வானபுகழ படைதத தமிழநாடு

எனறு கூறி மகிழநதிருககினறாா ஆகையால உலகததிலுளள அறிஞா அனைவரும போறறும ஒரு நூலாகிய திருக்குறளைத தமிழாகளாகிய நாமும இடைவிடாது போறறுதல கடனாகும.

போற்றும் முறை

ஆனால அதைபபோறறும முறை யாது? புகழுரை நிகழததலா? அனறு, அனறு அதறகு இதுவரைக் கிடைததிருககும கீரததி மொழிகள போதும. பழைய மொழிகளை நாம பகரவும வேணடாம, புதுமொழிகள கூறத தலைபபடவும வேணடாம் பின செயயவேணடுவது எனன? போறறுதல எனபதறகு உணமையான பொருள அறிதல, அறிநது அனுஷடிததல எனபதுவே. ஏதேனும ஒரு பெரிய விஷயததைப போறறவேணடுமா; அதன உணமையான சாராமசததைச சரிவர அறிநது கொளளவேண்டும, அறிநதுகொணடு அதை அனுஷடிகக வேணடும ஏதேனும ஒரு பெரியாரைப போற்ற வேணடுமா, அவருடைய குணாதிசயஙகளையும அவா கூறியுளள இதோபதேசங்களையும கோததறக கறக வேண்டும, கறறபின அவா குணநலனகளைப பெறவும அவா உபதேசபபடி உயிா வாழவும முயலுதல வேணடும அதுபோல ஏதேனும ஒரு பெருநூலைப போற்ற வேணடுமா, அதைக் கற்கும் முறையறிநது கசடறக் கறறு அதனபின அதறகுத தக நிற்க அனுதினமும் ஆள்வினை யாற்றவேணடும.

திருக்குறள்

அதுபோலவே திருக்குறளைப்போற்ற வேண்டுமாயின் பல புலவர்கள் கூறியுள்ள புகழுரைகளைத் திரும்பத் திரும்பக் கூறிப் பிரசங்கங்கள் செய்வதும் வியாசங்கள் வரைவதும் மன்று திருக்குறளைக் கற்கவேண்டிய முறையாகக் கற்று அதில் கூறப்பட்டுள்ள அறவிஷயங்களை அறிதலும் அறிந்தபின் அவற்றை அனுஷ்டிக்க முயல்வதுமே திருக்குறளைப்போற்றும் வழியாகும் இவையே திருக்குறள் விஷயத்தில் நாம் செய்யவேண்டியவை என்பதைச் சங்கப்புலவர்களில் ஒருவரும்

"உள்ளுத லுள்ளியுரைத்த லுரைத்ததனைத்
தெள்ளுத லன்றே செயற்பால"

என்று தெளிவாய்க் கூறியிருக்கின்றார் அவர் கூறும் வண்ணம் செய்வோமானால் அப்போது நாம்

"அறனறிவோ மான்ற பொருளறிவோ மின்பின்
திறனறிவோம் வீடு தெளிவோம்"

அதனோடு பிணக்கிலா

"வாய்மொழி வள்ளுவர் முப்பான் மதிப்புலவோர்க்
காய்தொறு மூறு மறிவு."

அறியும் வழி

அப்படியானால் திருக்குறள் நூலின் உள்ளுறை உபதேசங்களின் சாரத்தைக் கிரகிக்கும் வழியும் அனுஷ்டிக்கும் வழியும் என்ன? நூல்கள் அறிவுநூல்கள், அனுபவநூல்கள், அறநூல்கள் என மூவகைத்து என்று முன்னமே கூறினேன். அதனால் அந்நூல்களை அறிந்து அனுஷ்டிக்கும் முறைகளும் மூன்று வகைப்படும். உதாரணமாகக் கணித நூலாகிய அறிவுநூலைப் போற்றுவதெங்ஙனம்?

என்னுட எழுததும கணணெனததகும எனறு கருதுவது மட்டுமன்று. கணக்கு முறைகளை எலலாம கசடறக் கற்று அவறறைத் தினசரி வாழககையில உபயோகிபப தாகும உதாரணமாக.—நமது பளளிக்கூடஙகளில மாணவாகள "எல. ஸி. எம. ஜி. ஸி. எம" எனனும கணித முறைகளை, அறைகுறையாகக கறபதும, அவறறைப பளளிககூடததிறகு வெளியே உபயோகியாது அகறறி விடுவதும உணமையில கணிததைதப போறறுவதாகாது.

காவயமாகிய அனுபவ நூலைபபோறறும முறை எனன? ஏதேனும ஒரு காவயததை எடுததுககொண டால அது அபபடிச சிறபபுடையது, இபபடிசசிறப புடையது எனறு பலரறியப பகாவதனறு. அதன கவிகளில ஏதேனும ஒனறிரணடை எடுதது அவறறிறகு விரிவுரை நிகழததுவதும அவறறில காணபபடும சொற பொருள நயஙகளை நவிலவது மனறு உணமையில ஒருவன ஒருகாவியததைப போறறவேணடுமானல அவசியமாயச செயயவேணடியது அதை முழுவதுமோ அலலது அதன முககிய, தனிதது நிறககககூடிய பாகஙகளில ஏதேனும் ஒனறையோ அடிமுதல கடைசிவரை வாசிககும வணணம இடையில வேறெதிலும இதயததைப புகவிடாது வாசிதது அதன பயனுகக கவிஞன அதில பொதிநதுளள உணாசசியைத தமமனததிலும உணடாகச செயது கொளவதும அவவுணாசசி மூலமாகக கண்டு கவிஞன உணாததும உணமைகளைத தானும அவவிதமாகவே உணாசசி மூலம உணாநது கொள்வதுமே யாகும. இதுவே காவயம கற்கும முறை.

இனி அறநூல கறகும முறை யாது? அறநூலில கூறபபடடுளள நீதிகளில தலைசிறநதது எது? அதை அனுஷடிககும வழி யாது? எனறு அறிதலும அறிந்து அதன்படி நிற்க முயலதலுமே யாகும். ஆனல் அறநூல்

கறறு அதன் சாராமசததை அறிய வேணடுமானுல, அம முயற்சியில இறஙகுமுன மறவாது ஞாபகததில வைததுக் கொளளவேணடிய சிலவிஷயஙகள உள அவைகளேப் புறக்கணிததுவிடடால உணமை உபதேசததை உயத் துணர முடியாது. இவைகள எலலாம அநேகமாக மூன்று விஷயஙகளில அடஙகும

முதல் விஷயம்

எநத நூலே எடுததுககொணடாலும அதை இயறறிய ஆசிரியா மனிதரே, அதனுல அவா நிறைகுணததரலலா; குறைபாடுடையவரே, அவா நூலில தவறுகள இருகக லாம எனற விஷயததை மறககலாகாது

"நெலலுக குமியுணடு நீருககு நுரையுணடு
புலலிதழ பூவிறகு முண்டு"

எனபது நாலடியாா கூறறு. தவிர நாம கறக விருமபும் திருககுறளின ஆசிரியராகிய திருவளளுவரே

"அரியகற ருசறறா கணணுந தெரியுஙகால
இனமை யரிதே வெளிறு"

எனறு எசசரிககை செயதிருககினறுா ஆகையால சஙகப புலவாகள வளளுவரை அயனெனறும அவனிபபுலவா களில எலலாம தலேசிறநதவா எனறும கூறியிருபபதால அவா நூலில குறறம காணககிடைககுமோ, வளளுவரும் தவறு செய்யககூடியவா எனறு செபப முடியுமோ எனறு நினேததல கூடாது. தேவரும மனிதரும் குறறம செய் தால அது குறறமேயனறிக குணமாயவிடாது அதனு லேயே வளளுவா

"எபபொருள யாரயாரவாயக கேடபினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள காணப தறிவு"

என்று கூறியுள்ளாா. அவர் வாககைப பின்பற்றியே அவர் நூலே ஆராய்தல் அறிவுடையார் கடன. அவவாறு

ஆராயவதறகாக நாம அடிககடி ஞாபகபபடுததிககொளள வேணடிய விஷயததைதக கீழககணட அறநெறிச சாரச செயயுள தெளிவாய விளககுகினறது —

காயத லுவதத லகறறி யொருபொருடகண
ஆயத லறிவுடையார கணணதே—காயவதனகண
உறற குணநதோனறா தாகும உவபபதனகண
குறறமும தோனறாக கெடும

இரண்டாவது விஷயம்

உணமைகள சாஸவதமானவை, தறகாலததவை என இருவகைபபடும. சாஸவதமான உணமைகளைத தான எலலா தேசததது அறிஞாகளும எககாலததும ஒபபுகொளவா அநதநதக காலததிறகும அநதநத தேசததிறகும மடடும உணமையாய உளளவைகளை யாரும மறுககாது ஒபபுகொளள முடியாது காலமும தேசமும மாறுமபொழுது முதலில உணமையாயத தோனறியவை பின பொயயாயவிடும ஆகையால ஏதேனும ஓா அறநூலை, உதாரணமாகத திருககுறளை ஆராயப புகுநதால அதில மேறகூறிய இரணடுவிதமான உணமைகளும காணபபடலாம. அபபொழுது நாம செயய வேணடியது யாதெனில சாஸவதமான உணமைகளை மடடும எடுததுககொணடு மறறவைகளைத தளளிவிட வேணடும. அபபொழுததான் குறள கறபதின உணமைப பயனை அடைவோம

மூன்றாவது விஷயம்

மேற்கூறிய இரணடுவிதமான உணமைகளும ஒன்றுககொனறு முரணாகத தோன்றும மென்பதில சநதேகமிலலை. அநத முரண்பாடு மட்டுமே அறநூல்களில் காணப்படும என்று நினைக்கவேண்டாம். சாஸ்வதமான

உணமைகள எனறோமே அவறறிலும கூட முரண்பாடு தோனறககூடும. உணமை உரைததல எனபது எனறும எததேசததும எளளளவும மாறாத சாஸவத உணமை யாகும ஆனால வளளுவா வாயமை எனனும அதிகா ரததில வாயமையின இலககணததை இரணடுவிதமாக வகுததுக கூறினாா இரணடும ஒனறுககொனறு முரணபாடு உடையனவாகத தோறறுகினறன.

தனனெஞசறிவது பொயயறக பொயததபின
தனனெஞசே தனனைச சுடும.
மனததொடு வாயமை மொழியில தவததொடு
தானஞ செயவாரிற றலை

எனனுங குறளகளில அறிநததைச சொலவதே வாயமை எனறு கூறுபவா

வாயமை யெனபபடுவ தியாதெனின யாதொனறுந
தீமை யிலாத சொலல
பொயமையும வாயமை யிடததப புரைதீாநத
நனமை பயககு மெனின

எனனுங குறளகளில நிகழநததோ நிகழாததோ, அறிந ததோ அறியாததோ பிறாககுத தீமை விளையாதது நனமை தருவது பேசுவதே வாயமை எனறு கூறுவதாகக காணபபடுகினறது இததகைய முரணபாடுடைய குறளகள விஷயததில நாம நடநதுகொளள வேணடிய முறை எனன? முதலில முரணபாடு ·இலலாத விதமாய அவைகளுககுப பொருளகூற முடியுமா எனறு பாாக்க வேணடும. ஆனால முரண்பாடு இலலாமல பொருள கூற முயலும் பொழுது அம்முரணபட்ட குறளகளில உயாநத தர்மத்தைக் கூறும குறளகளைப பொருளற்றவையாய்ச செய்துவிடலாகாது. வேறு பொருள கூறவேணடுமானால் தாழ்நத தாமம் சாறறும் பாசுரங்கட்கே பகர்தல்

வேணடும. இரண்டாவதாக முரணபாடிலலாமல பொருள செய்ய முடியாவிட்டால உயாந்த நீதி உரைப பவைகளைக் கொளளவும தாழ்நத தாமம உரைபபவை களைத தளளிவிடவும தயஙககூடாது அபபடிச செய் வதால நாம தவறு செயதவாகளாகவும மாட டோம ; குறளாசிரியாககு இழிவு தேடியவாகளாகவும மாடடோம

இனனொரு விஷயம். சாஸவதமான உணமைகளை உரைககுமபொழுது சில சமயஙகளில மேறகூறியது போனற முரணபாடு காணபபடாமல வேறோா விததி யாசம காணபபடககூடும அபபொழுதும நாம அக குறளகளின பொருளை யுணாவதில எசசரிககையாயிருகக வேணடும ஏதேனும ஒரு நலல விஷயததைத, ஒரு சாஸ் வதமான உணமையை உரைககுமபொழுது அதறகு வளளுவா பல படிகள வகுததிருககககூடும எலலோரும திடீரெனறு மேலபடியில கால வைததுவிட முடியா தெனறு கொணடு நீதி வழிகளைப படிபபடியாய மேலே றும வணணம வகுததிருககக்கூடும அபபொழுது நாம அஙஙனம வகுததுளள ,பல படிகளையும நனகு பகுதது அறிவதோடு அவறறின கடைசியான மேலபடி யாது எனபதையும அறிநது அதுவே வளளுவருடைய உத் தமக கொளகை, அதையே நாமும நமது லடசியமாகக கொளளவேணடும எனறும உணாதல வேணடும.

உதாரணமாக :— வளளுவா அறன வலியுறுததல எனனும அததியாயததில அறம செயயவேணடிய அவசி யததை வற்புறுததிக கூறுகினறாா. அறம் ஏன செய்ய வேணடும எனபதறகுப பல காரணஙகள கூறுகினறார். ஆனால உண்மையில விஷயததை நனகு ஆராயந்த பெரி யோர்களால அறம் செய்யவேண்டியதற்குக் கூறப்படும் காரணம் ஒனறேயாகும். அது, மனிதனுடைய இயற்கை

யான செயல அறம செயதல எனபது. மறம்தான மனித இயறகைககு விரோதமான செயல. ஆகையால ஒருவன அறம செயதால, பயன கருதிச செயதலாகாது, அறம் செயதலே மனித குணம எனறு நினைததல வேணடும் எனபது பெறபபடும

வளளுவா அறன வலியுறுததல எனனும அதிகாரத தில அறம செயய வேணடியதறகுப பல காரணஙகள கூறுகினறுா அறம செய்தால சிறபபும செலவமும் கிடைககும, அறததினூஉங காககமிலலை, அது பொனறுங கால பொனறுத துணை, அதுவே சிவிகை ஊாபவனுககச செயவது, அதனலேயே இனபம வரும எனபன அவர் கூறும் குறளகளில காணபபடும காரணஙகள். இவைகள எலலாம அறம செயவதால ஏறபடும நனமைகளை நவில கினறன அதுபோல அறம செயயாததால ஏற்படும தீமைகளைககூறும குறளகளும உள. ஆனல முன கூறியபடி நனமை தீமைகளை மனததிறகொணடு செய்வது உணமையில அறமாக மாடடாது. அறமானு லும் அது தாழநதபடியிலுளள அறமே யாகும. இவ வுணமை வளளுவருககுத தெரியாததொனறு அனறு.

அசசமே கீழகள தாசார மெசசம
அவாவுணடே லுணடாஞ சிறிது

அபபடியானல வளளுவருககு உயாநதபடியில உளள அறம தெரியுமோ? தெரியும அறன வலியுறுததல எனனும அதிகாரததிலேயே அதைகக கூறியிருககினறுா.

செயறபால தோரு மறனே யொருவற்
குயறபால தோரும பழி.

மனிதன் செயயவேணடியது யாது? அறமே. செயயாது விலககறபாலது யாது? பழியே எனறு கூறியிருபபதைக் கவனிகக. இஙஙனம் பல படிகள கூறியிருபபதையும கவ னிதது இவைகளில உயாந்தது எது என்பதை உணாந்து கொளள வேணடியது குறள் கற்கப புகுவாா கடன்.

கற்கும் முறை

மேறகூறிய மூனறு விஷயஙகளை மறவாதவாகளே ஆசிரியரின உணமையான உயாநத உபதேசஙகளை உயத துணாநது கொளள முடியும. இனி நூலை எடுதது உபயோகிததுக கொளளவேணடிய விதம என்ன? முனனுலேயே திருககுறள அறநூல எனறும, அதனுல அதை 'அறநூல' கறகும முறையில கறகவேணடும எனறும கூறினேன திருககுறள போனற அறநூலகளைக கற்குமமுறை யாது?

ருஷயா தேசததில சில வருஷஙகளுககு முனனா வாழநது உலகம போறறும உததம ஞானியாயும உயாநத 'ஆசிரியராயும இருநத டாலஸடாய எனபவா தமது சமய நூலாகிய கிறிஸதுவ சுவிசேஷஙகளைக கறகும முறை இதுவெனறு விளககி யிருககினறா கிறிஸதுவின சுவிசேஷஙகள கிறிஸதவ வேதமாயிருபபது போல திருககுறள தமிழநாட்டினரின வேதமாயிருபப தால டாலஸடாய சுவிசேஷததிறகு வகுதத முறை திருககுறளுககும பொருநதும எனபதில சநதேகமிலலை.

அவா கூறும முறைபபடி முதலில நூலை எடுதது ஓதப் புகுபவா உரைகள, விரிவுரைகள, வியாககியானங கள எதையும கையில எடுததலாகாது தம சொநத அறிவின துணையைமட்டுமே கொணடு கறக ஆரமபிகக வேணடும அாததமாகாத பதஙகளுககு அகராதியைப பாாதது அாததம அறிநது கொளளவேணடும அவ வளவே அதனபின கையில ஒரு பசசைப பெனசிலை எடுததுககொணடு நூலை ஆரமப முதல ஒழுஙகாகக கறறு வரவேணடும. படிதது வருமபொழுது எநதப பாகஙகள பொருள விளஙகுகினறனவோ அநதப பாகஙகளை மட்டும பசசைக குறியிட்டுக கொண்டே செல்லுதலவேணடும. நூல முழுவதையும அவவிதம ஓதியபின, மறு முறையும

ஆரமபததிலிருநது படிகக வேணடும. அபபடி மறுபடியும படிகக ஆரமபிககும பொழுது சிவபபு பென்ஸில் ஒனறு கையில எடுததுககொளள வேணடும, முனனால பசசைக குறியிடடவைகளை மடடுமே படித்து அவைகளில எவை பொருள நனி விளஙகுகினறனவோ அவைகளுககுச சிவபபுக குறியிடடுககொணடே படிதது முடிகக வேணடும பசசைக குறியிடடுப படிககுமபொழுது பொருள விளஙகியதாகக காணபபட்ட சில பாகஙகள் இபபொழுது மறுபடியும ஊனறி உயததுப படிககும பொழுது பொருள விளஙகாது போவது உணடு இனி சிவபபுக குறியிடடவைகளை மடடுமே மறறுமோர்முறை கறகத தொடஙகி இனனும நனகு ஆததம புரியும பாகஙகளுககு நீலககுறி இடடுசசெலலல வேணடும

இவவாறு பனமுறை படிததுவநதால இறுதியில நனகு ஐயம திரிபறப பொருள விளஙகியபாகஙகள வெகு சிலவாகவே தோனறும ஆனல இநதச சில பாகஙகளே ஆசிரியரின கருதது முதிரநது காணும விஷயஙகள எனறு கொளளலாகும இமமுறையைத தழுவி எததனைபோ எவவளவு அறிவிற குறைநதவாகள கறறாலும அவாகள எலலோருககும அணுவளவும சநதேகமினறி ஆததம தெரிநத பாகஙகள எலலாம ஒனறுபோலவே காணபபடும ஆகையால அவறறையே ஆசிரியரின உணமையான உயாநத உபதேசஙகள எனறு கொளவதறகுத தடையெனன எனறு டாலஸடாய கேடகினறா

ஒரு சந்தேகம்

அறிவு குறைநதவாகளுககு ஆததமாகும பாகஙகளே ஆசிரியரின உயாநத உபதேசஙகள, அவைகளே ஆசிரியா கருததின சாரம எனறு எஙஙனம இயமப இயலும எனறு சிலா கேளவி எழுபபககூடும. இவவிதமான சநதேகம "அறிவு நூல"களுககுப பொருநதுமே

யனறி அவையொழிநத இதர நூலகளுககுப பொருந் தாது. காவயஙகளைக கறறு அவைகளின உண்மைக் கவிச சுவையை அறிவதறகுப பேரறிவு வேண்டியதிலலை. இபபடிச சொலவதை வைததுக காவயம கறக அறிவே வேண்டியதிலலை எனறு கூறுவதாகக கருதறக. அறிவு வேண்டியதுதான; ஆனால அவவறிவு காவயததின கவிச் சுவையின இலககணததை அறிவதறகாக வேணடுமே தவிர, காவயததின கவிசசுவையைப பருகுவதறகு அவ வளவாக வேணடியதிலலை எவவளவு அறிவு குறைநதவ னாயினும கவியினப அனுபவம இலலாதவன எனறு கூறமுடியாது அறிவு நிறைநதவன கவியினபததை அதிகமாக அனுபவிககககூடும ; அதுவுமகூட முறறிலும உணமையெனறு கூறிவிட முடியாது சில வேளைகளில அறிவு குறைநதவனே அதிகமாகக கவியினபம துயககக காணகினறோம

பெரியோர் நூல்கள்

அதுபோல அறநூல கறறு அதன சாரததை அறி வதறகுப பேரறிவு தேவையிலலை, உணமையில ஒழுக் கததின பல அமசஙகளையும அனுபவததில ஆராயந்து அறிநது அவறறை உலக க்ஷேமாாததததின பொருட்டு உரைகக விருமபி நூல செயயும உயாநத உததம ஆசிரியா கள எழுதும அறநூலகள எலலோரும கறறுப பயன படுததிக கொளளககூடியவைகளாகவே யிருககும. அவாகள எழுதுவது கறறோாககாகமட்டுமனறு ; தஙகள கலவித திறனைக காட்டுவதற்காகவுமனறு. அவாகள நூல வகுபபதற்குரிய காரணம, செகததோா எலலோரும ஒபபுகொளளககூடிய விதமாய சிததாநத உணமை களைத தெரிவுறுததும திருமூலா கூறுவதுபோல்

" நானபெறற வின்பம் பெறுக விவ்வையகம
வான்பறறி நினற மறைபபொருள் சொல்குவன் "

என்ற கருததேயாகும ஆகையால அவாகள் தாங்கள் கணட உயாநத உணமைகளைத தாமநத அறிவுடையோரும அறிநது பயன அடையுமாறே நூல செயவா எனபது நிசசயம அவவிதமாகவே திருவளளுவரும தம திருககுறளைச செயதிருககினறனா எனபது என அபிபபிராயமடடு மனறு, ஆதிகாலததிருநத அருந தமிழச சஙகப புலவாகள கருததுமாகும. வேதம முதலிய இதர தாம சாஸதிரஙகள கறறுப பொருள தெரிநது கொளளுதல எலலோருககும எளிதனறு; எலலோருககும எளிதில பொருள விளஙகும வணணம் செயயவேணடுமெனற நோககததுடனேயே வளளுவர் குறளை வகுததாா எனபது அவாகள அபிபபிராயம

இனபம பொருளறம வீடெனனு மிநநானகும
முனபறியச சொனனமுது மொழிநூல—மனபதைகட்
குளள வரிதெனறு அவைவள ளுவருலகம
கொளள மொழிநதாா குறள.

அதனுலேயே கோதமனுா எனனும புலவா

வலலுநரும வலலாரும வளளுவனுா முபபாலைச
சொலலிடினு மாறறலசோா வினறு

எனறு பாடியிருககினறனா அஙஙனம எலலோாககும் பயன தருமபடி நூல யாததல அரியதோா காரியம என பதை அரிசிலகிழாா எடுததுக கூறுகினறாா.

பரநத பொருளெலலாம் பாரறிய வேறு
தெரிநது திறநதொறுஞ சேரச—சுருஙகிய
சொலலால விரிததுப பொருளவிளஙகச சொலலுதல
வல்லாராா வள்ளுவரல் லால

தேவை எது ?

இவாகள கூறறும என அபிபபிராயமும் உண்மை என் பதை நான் கூறும வண்ணம அகராதி மடடும் துணையாகக கொண்டு ஆராயப புகுவார் யாவரும் அறிந்து கொள்வர்.

தேவர் செப்பும் "செம்மை நெறியிற் றெளிவு பெற" வேண்டியதெல்லாம் பக்தி சிரத்தையே யாகும். ஆசிரியர் கூறும் உண்மைகளை அறிய வேண்டுமென்னும் ஆசை யிருந்தால் நிச்சயமாய் உண்மைகளை அறிந்துகொள்ள முடியும். உண்மையில் ஆசையுள்ளவன் உண்மையைக் காணாது போகான். அன்பில்லாதவனோ அணுவளவும் அறியான்.

"அருட் கண்ணிலார்க்கு அரும்பொருள் தோன்றா
அருட் கண்ணுளோர்க்கு எதிர் தோன்றும்"

என்பது திருமூலர் உறுதிமொழி.

ஆகையால் யாரும் குறள் கற்கப் பேரறிவும் பிறர் துணையும் தேவை என்று கருதவேண்டாம். சில சமயங் களில் பொருள் காண்பது அரிதாகத் தோன்றினாலும் சிறிது முயற்சி செய்தால் போதும், பொருள் விளங்கி விடும். வள்ளுவர் கஷ்டப்பட்டுப் பொருள் தெரிந்து கொள்ளும்படி எந்தக் குறளையும் இயற்றியிருக்கமாட் டார், ஏனெனில் அவரே

"எண்பொருள வாகச் செலச்சொல்லித் தான்பிறர்வாய்
நுண்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்று வற்புறுத்தியிருக்கின்றார். தவிர, கஷ்டம் ஏற்பட் டாலும் அதற்காகக் காரியத்தைக் கைநழுவ விடலாகாது.

"அருமை யுடைத்தென்று அசாவாமை வேண்டும்
பெருமை முயற்சி தரும்"

என்றும் வாக்களிக்கின்றார். மேலும்,

"செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்"

ஆகையால் டால்ஸ்டாய் கூறும் வண்ணம் குறளைக் கற்பார் குறளாசிரியரின் தேர்ந்த கருத்து இதுவென்று கண்டு கொள்ளுதல் முடியாத காரியமன்று. அவ்விதம் கற்று அறிவதே பயன் அடையும் பாதையுமாகும்.

கற்பது எதற்கு ?

அறநூல கறபது எதறகாக? வாழககை எனனும் கடலில உளள கறபாறைகள நீாசசுழிகள முதலிய அபாயஙகளை முனகூடடி அறிநது அவைகளினினறும் விலகி நனனெறியில நினறு வாழககையின லடசியத் தையும அதன பயனாக நிததிய இனபததையும அடை வதறகாகவே கபபலோடடும மீகாமன உபயோகிககும் கடலமாாககபபடம போலவே வாழககை லடசியம் விருமபும மனிதாகளும வளளுவா குறளை உபயோகிகக வேணடும வளளுவரே

இழுகக லுடையுழி யூறறுககோ லறறே
ஒழுகக முடையாாவாயச சொல

எனறும கூறியிருககினறாா அஙஙனம வளளுவா குறளைத தமவாழககைத துணையாகக கொளள விருமபுபவா அதைததாஙகளாகவே கறறுப பொருளதெரிநது அனுஷ டிகக முயலுதல வேணடும அபபொழுதுதான அது பயன அளிககும. குழநதையைப போஷிபபது குழநதை தானாகவே எடுததுணணும ஆகாரமேயனறி குழநதையின தாயாா குருவியைபபாா, காககையைபபாா எனறு விளையாடடுககாடடி வேணடாம எனறு மறுககும குழந தைககுத திணிககும சோறு பலகாரம முதலியனவலல. இவைகள போஷிபபதறகுப பதிலாக நோயகளையே வருவிககும அதுபோலதான நாமாகக கறறு அறியும குறளகளும பிறா உரைகொணடு கறகும குறளகளும

உரைகளின் உபயோகம்

இஙஙனம கூறுவதால உரைகளே அனாவசியம எனறு உரைபபதாக நினைககவேணடாம. நான உரைபபதெல் லாம முதலில நாமாகவே குறளைக கற்றுணர முயலுதல் வேணடும; அபபொழுது சில குறளகளை நனறாய் அறிந்து கொள்வோம, அவை நமது அனுபவததிற்கும சரியா

யிருக்கும், அதன் பின்னர் நமக்குப் பொருள் நன்றாய் விளங்காத ஏனைய குறள்களைக் கற்பதற்காக உரையாசிரியர்கள் துணையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே யாகும் அங்ஙனம் கடைசியாக உரைகளைக் கையாளப் போகும்பொழுதும் நான் மேலே ஆசிரியர் விஷயத்தில் மறவாதிருக்க வேண்டும் என்று கூறிய மூன்று விஷயங் களையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுதல் அவசியம்.

தவிர உரையாசிரியர்களின் துணையை உபயோகிப் பதில் மற்றுமோர் கஷ்டமுண்டு. அவர்கள் ஆசிரியர் கருத்திற்கிணங்கவே உரை கூறுவதாக எவ்வளவுதான் உறுதி கூறினாலும் அவ்வுறுதி மொழியை நம்பிவிட லாகாது நம்பிவிடவும் முடியாது யார் நூலைப் படித் தாலும் தம் மனோபாவத்திற் கிணங்கவும் தம் உபயோகத் திற்கு வேண்டிய முறையிலுமே கற்பார்கள். ஆகையால் உரையாசிரியர் கூறும் உரை ஒரு விதமாக விருக்கும். நாம் கற்கப்புகும் முறை வேறுவிதமாக விருக்கும். நம்மு டைய உபயோகத்தைக் குறித்தே நாம் கற்கப் புகுகின் றோம் ஆகையால் அதற்கிணங்கவே நாம் அவ்வுரைகளை உபயோகித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். ஆனாலும் எல்லா அற்நூல்கள் விஷயத்திலும் "யாண்டும் மறவாமே நோற்பது ஒன்றுண்டு". அது எந்தப்பாகத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதற்கு உயர்ந்த, விரிவான, யாரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விதமாகப் பொருள்காண முயலல் வேண்டும் என்பதாகும். உரையாசிரியர் எவ்வளவு பெரியவராக மதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவரைவிட நாம் எவ்வளவு அறிவில் குறைந்தவர்களாக இருந்தாலும், விரிவான உரையல்லாதவைகளை அறவே அகற்றிவிடத் தயாராயிருக்கவேண்டும் உதாரணமாக. எல்லோரும் பொதுமறை என்று போற்றும் திருக்குறளின் முதல் அதிகாரமாகிய கடவுள் வாழ்த்தில் கூறப்பட்டுள்ள முதற் குறளில் காணப்படும் ஆதிபகவன் என்பதற்குப் பொது

வான பதமாகிய கடவுள் எனபதைப பொருளாகக கூறுமல உமையொருபாகன என்று பொருள் கூறுவது பிழையாகுமலலவா ?

"அறததான வருவதே யினபம் மறறெலலாம
புறதத புகழு மில"

எனனும குறள பொதுவாக அறததின லடசணததைக கூறும அறன வலியுறுததல எனனும அதிகாரததில காணும்பொழுது, குறளில காணும அறம எனபதறகு இலலறம என்று பொருள இயம்புதல எவவிததததிலும ஏறகாது அன்றே?

"உணணாமை யுளள துயிாநிலை யூனுணண
அணணாததல செயயா தளறு"

எனனும குறளில காணபபடும அளறு எனனும மொழிககு நரகம என்று பொருள கூறுவதை நமபிக்கை மாத்திரமே ஆதாரமாகவுளள நரககொளகை என்று கூறுபவர் ஏறறுககொளளா ரன்றே? துனபம என்று பொருள கூறினுல எலலோரும ஒபபுககொளவா, அதனுல அப பொருள கொளவதே சிறபபுடைததாகும.

முடிவுரை

மேறகூறிய போநதவணணம குறளைக கறபதே பயனளிககும பாதை எனபது என அபிபபிராயம. என அனுபவமும அதுவே. எலலாக குறளகளையும கறறுக கொளவதைவிட சில குறளகளையேனும கறறு அதனபடி நடநது அதன உணமை உபயோகததை உணர்நது கொளவதே மேனமை தருவதாகும அபபடி ஒனறிரண்டு குறளகளையாவது அனுபவ உரைகலலில தீடடிப பொருள கணடு பயன பெறுபவனே உணமையில திருககுறளைப போற்றுபவனுவான அபபடிபபடடவனுககே அநநூல

எனறும புலரா தியாணரநாட் செலலுகினும
நினறலாந்து தேனபிலிறறு நீரமையதாயக—குன்றாத
செநதளிர்க் கறபகததின தெயவததிருமலாபோனம.

கம்பனைத் துய்க்கும் முறை

நூல்கள் வகை

'குறள் கற்கும் முறை' என்று ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளேன். அது போலக் கம்பனைக் கற்கும் முறை எழுத முடியுமோ? வள்ளுவரைக் கற்கலாம், ஆனால் கம்பனைக் கற்பது எப்படி? மனிதனிடம் அறிவு, உணர்ச்சி, செயல் என்று மூன்று அம்சங்கள் உள. அந்த மூன்று அம்சங்களைக் கொண்டு அறிஞர்கள் இலக்கியத்தை அறிவு நூல்கள், உணர்ச்சி நூல்கள், அற நூல்கள் என்று மூன்று வகையாய்ப் பிரிப்பர். அறநூல்களும் அறிவுநூல்களுள் அடங்கும், உணர்ச்சிநூல்கள் தனியாக நிற்கும். அவையே ஆற்றல் உடையன, ஆதலால் இலக்கிய நூல்களை அறிவு நூல்கள், ஆற்றல் நூல்கள் என்று பிரிக்கலாம் என்று ஆங்கில அறிஞர் டிகவின்ஸி கூறுகிறார். இந்த உணர்ச்சி நூல்களே உண்மையில் இலக்கியமாகும் என்பது பெரியோர்களுடைய துணிபு. உணர்ச்சி நூல்கள்தான் காவியங்கள். உணர்ச்சி எழாத வரை இலக்கியம் எழுவதில்லை. கவிதை உணர்ச்சியில் உற்பவித்து உணர்ச்சியை உண்டாக்கும். கவிஞன் உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து தன்னை மறந்த லயந்தன்னில் இருக்கும் பொழுது அவனிடம் கவிதை பிறக்கும். அவன் உணர்ச்சியோடு அனுபவித்ததைத் தன்னுள் அடக்கமுடியாது வெளியிட்டு அதைப் பிறர்க்கும் ஊட்டுகிறான். கவிஞனின் அனுபவம் அவனுடைய உணர்ச்சியுடனேயே வெளியிடப்படும் பொழுது அதற்கு ஒரு உருவம் கொடுக்கப்படுகிறது. அழகிய கருத்தைப் பொதிந்து வைத்துக் கொண்ட ஒரு உருவம் மட்டும் கவியாகி விடாது. கவி பெற்ற அந்த அனுபவம் அவன் கவிதையின் மூலம் படிப்போராகிய நம் மனத்தில்

பதிநது கொளள வேணடும அநத அனுபவமும, கவி ஞநத உணாசசியோடு அனுபவிததாரோ அதே உணர்சசி யோடு நமககும ஏறபட வேணடும. ஆகவே உணாசசியின வேகம எவவளவு முககியமானது எனபது புலனுகும

அறிவு நூல்கள்

அறிவு நூலகள, அறநூலகளோ, உணாசசி துளி யேனும தலைகாட்டினுல அவை உணடாகமாட்டா, உருக குலைநது போகும, உணமை ஒளிநது கொளளும. காய தல உவததலினறி ஒருபொருடகண ஆயும பொழுதே இநத நூலகள பிறககும கணிதம, ரசாயனம, சரிததிரம, தததுவ சாஸதிரம, முதலியவறறில உணாசசிககு இட மேது? ஸயனஸோ, சரிததிரமோ, தததுவமோ, இவற் றில உணாசசி புகுநது விடுமானுல அவை உடனே உணாசசி நூலகளாக மாறிவிடும இருபது வருஷங களுககு முன நடநத உலக யுததததில நிகழநத சமபவம ஒனறு அபபொழுது பததிரிகைகளில வெளிவந திருநதது. அதை ஆதாரமாக வைதது ஸ்ரீ. வ வெ ஸு அயயா 'அழேன ழககே' எனறு ஒரு சிறு கதை எழுதி யிருககிறுா. அநதச சமபவததைச சரிததிர நூலில படிககலாம அதையே அயயரின கதையிலும காணலாம ஆனுல சரிததிரததில விஷயததை அறிவோம, கதையிலே அதை உணாவோம. சரிததிரததில அதைக கறகலாம, ஆனுல கதையில அதைக கறகிறேமா அனுபவிக் கிறேமா? அயயா கதையை வாசிககும பொழுது அழேன ழககேயின வீரததில, அனபில, தேசபகதி யில ஈடுபடடு நமமையே மறநது விடுகிறேம. அதுபோல சரிததிராசிரியன நமமை மறககச செய்யமுடியுமா?

சநதிர மணடலததை வான சாஸ்திரிகள ஆராய்நது பல உணமைகளைக கண்டறிகினறனர் ஆனுல நம சிறு

குழநதை அமபுலியைக கண்டு ஆனநதிக்கினறதா, ஆராயகினறதா? தாவர சாஸ்திரிகள செடி கொடி களைத தம ஆராயசசிச சாலையில அறுத்துப பிரிதது அதனுள மறைநது கிடக்கும உணமைகளைத தேடுகின றனா 'ஆனால யாரேனும தம தாயின கலலறையில படாநதுளள கொடிகளைப பாாததும தாவர ஆராயசசி யில இறஙகுவதுணடோ?' எனறு ஆஙகில மகா கவி ஓர்ட்ஸ்வோாத கேடகிறாா சைககிள வணடியை ஒரு எஞசினியா பாாததால ஒரு சககரததுககுப பின மற றொரு சககரம ஒழுஙகாயப போகினறதே, அதன அமைபபு எனன எனறு யோசிதது ஆராய ஆரமபிபபாா. ஆனால கவிஞனுககு அநத விஷயம மூளையில படுவதே யிலலை. கவிஞன,

அககாளும் தஙகையும் போல்
அவை போகும் அழகைப் பாா.

எனறு அதைப பாாததுககொணடே நினறு விடுகிறான.

உணர்ச்சி நூல்கள்

ஆகவே அறிவு நூலகளைக் கற்கலாம, அறநூலகளைக் கறகலாம, ஆனால உணாசசி நூளகளைக கறகமுடியாது. உணாசசி நூலகளை அனுபவிககலாம, அநத அனுபவத தில அறிவு காணமுடியாத உயாநத உணமைகளைக காணலாம; உனனத லடசியஙகளை அடையலாம; களஙக மறற இனபம பெறலாம் உணாசசி நூலகள தரும் இன் பததிலும உயாநத இனபம வேறு கிடையாது. அவை உள்ளத்தை உரமாக்கி ஊக்கமும உற்சாகமும் ஊட்டக கூடிய இனபமாகும. அததகைய பேரினபததைத் துயபபதே உணமை இலக்கிய நூலகளைப படிபபதன் நோககமாகும்.

ஆராய்ச்சிகள்

கமபனைப பறறிப புலவாகள எததனையோ ஆராயசசிகள வெளியிடடு வருகினறனா. கமபன வாலமீகியை எவவளவு தூரம தழுவி எழுதுகினறுன எனபதைப பறறி விவரிககிறாகள. சிலா கமப ராமாயணததில வடமொழிப பதஙகள எததனை எனபதைப பறறி ஆராய்கினறாகள சிலா கமபன தமிழா நாகரிகததைத தழுவி எழுதுகினறு, ஆரியா நாகரிகததைத தழுவி எழுதுகினறு எனற விசாரணையில ஈடுபடுகினறனா சிலா கமபனில அறவிஷயஙகளைககூறும பாடலகள எவை எனறு தேடுகினறனா சிலா கமபன வளளுவருடைய குறளகளில எதை யெலலாம எடுதது ஆளகினறுன எனறு பாாக்கினறனா. சிலா கமபனுககுச சைவ சமயததில துவேஷமுணடா எனற கேளவியில இறஙகுகினறனா. இஙஙனம பலவிதமான ஆராயசசிகள இவறறில பல அறிவுககு விருநதாய அமைகினறன ஆனால, இநத ஆராயசசிகள மூலம கமபனைக கறக முயலகினறேமே தவிர கமபனைத துயககினறேமா? உணாசசி நூலைக கறக முயலலாம, ஆனால அநத நூல எனன பயன கருதி எழுநததோ அநதப பயனை அடைய முடியுமோ? ஒரு மலரைப பற்றி—இதன பெயா எனன, இதன ஜாதி எனன, இது உண்டாகும நிலம யாது, இதன உறுபபுககள எவை எனறு ஆராயசசிகள நிகழததலாம. ஆனால், முகாநதாலனறி மலரின மணததைப பெற முடியுமோ? மலரின அழகை நுகராது, மணததை முகராது, எததனை ஆராயசசிகள நிகழ்ததி எனன பயன?

இலக்கிய நூலைபபறறிய இந்த ஆராயச்சிகள அதிகமாக நம கவனததைக் கவரவே நாளடைவில நாம ஆராய்சசிகளை நினைந்து கவிதையையே—இலக்கியத்தையே—மறந்து விடுகிறேம். ஏதேனும் ஒரு சமயம இலக்கியம,

கமபராமாயணம ஒனறு இருககினறதே எனற ஞாபகம வநதாலும அபபொழுது அதை அனுபவிககமுடியாதவாக ளாக நினறு விடுகிறோம ஆராயசசிகள அனுபவிககும ஆறறலை அழிதது விடுகினறன. ஆராய்ச்சிகள அவசியமே யானாலும் அவைகளைவிட இலககியமே அதிக அவசியம, அதுவே பிரதானம எனபதை ஒரு பொழுதும மறநது விடலாகாது

ஆராய்ச்சியும் அனுபவமும்

அதுமடடு மனறு. கமபனைத துயதத பிறகுதான கமபனை ஆராயப புகவேணடுமேயனறி ஆரமபததிலேயே ஆராயசசியில இறஙகிவிடலாகாது நுகாசசிககு முன ஆராயசசி எனபது குதிரைககு முன வணடி எனபது போலாகும ஆராயசசி நுகாசசிககுரிய ஆறறலை அழிதது விடாவிடடாலும அதிகமாகக குறைததுவிடும இநத உணமைககுப பாடசாலைகளில இலககியஙகளைப படிககும மாணவாகள சானறு பகாவா பாடசாலைகளில இலக கியஙகளைப பறறிப பல விஷயஙகள கறபிககிறாாகள ஆனால இலககியஙகளை நுகர யாா பயிறறுவிககிறாாகள ? நாடகக கவிகளில தலைசிறநத ஷேகஸபியரின நாடகங கள கறபிபபதை அனுபவததில அறிவேன இனறு பதது வரி, நாளைப பததுவரி, இவவிதமாகவே பாடம. அனறு அனறு கறபிககப படும பதது வரிகளைப பறறிய ஆாத தஙகள, பாட பேதஙகள, மேறகோளகள முதலியன கறறுததரபபடுகினறன ஆனால நாடகததில ஒரு காடசி யேனும ஒரே தடவையில வாசிக்கப படுகிறதா ? மாணவா அதைத துயகக வழிகாடடப படுகினறனரா ? கிடையாது ஆதலால மாணவாகள ஷேகஸ்பியரின உனனதமான நாடகஙகளின சுவையை அறியாா. அநத நாடகஙகளைப பறறி அறிஞா செயதுளள ஆராயசசிகளையும வியாக்கி யானஙகளையுமே அறிவாாகள். இநத முறையின்

அனுஷ்டானததால் மாணவாகள பாடசாலையில படிக்கும காலததில தாஙகள படிக்கும நாடகஙகளைத தங்கள் தலையில சுமததிய பாரமாக நினைதது விடுகினறனர். அவறறைத தான சுமநது தொலைய வேணடும, அவை தவிர ஷேகஸபியரின வேறு நாடகஙகளை வாசிபபானேன, அதிகப பாரம தேடிககொளவானேன எனறு எணணி விடுகினறனா. அதே காரணததால பாடசாலையை விடடு வெளியேறி வாழககையில புகுநத பின, 'அபபா, பாரம தொலைநதது!' எனறு படிதத நாடகஙகளின பெயாகளைககூட மறநது விடுகினறனா ஷேகஸபியா பெரிய நாடகக கவிதான, ஆனால அவரைப படிததது போதும எனறு எணணி விடுகினறனா ஷேகஸபியா நாடகஙகள உறசாகம ஊடடுபவை, உனனத லடசியஙகள காடடுபவை, ஆனநதம அளிபபவை, அறிவை விசாலப படுததுபவை, ஐயோ! இநத இலககியததை ஏனோ இவவாறு கசபபாககுவதில முனைநது நிறகினறனா!

பாடசாலைகளில ஷேகஸபியருககு ஏறபடும கதிதான பாடசாலையிலும, பிரசஙக மேடையிலும, பததிரிகை அரஙகததிலும கமபனுககும ஏறபடடிருககிறது ஆரர்யசசிகள நடககடடும ஆனால அனுபவம பெரிதா, ஆராயசசி பெரிதா? அதையும யோசிககடடும. 'கல்வியிற் பெரியவன கமபன' எனறு கூறி மகிழவதைவிட 'கவியிற பெரியவன கமபன' எனறு உணாநது மகிழவதனறோ அவசியம.

ஆராயசசி மிகுதியால கமபனைப பறறியும கமபன கவிகளைபபறறியும பல அரிய விஷயஙகளை அறியமுடியும. ஆனால கமபன மனததில தோனறி அவன கவியில உயிா பெறறு நிறகும உணாசசிகளோ, அவை வாசிபபோா மனததில எழுபபககூடிய ஆனநதமோ நம கைககு எடடுவதிலலை. கமபன [illegible] அனுபவிககவேயனறோ?

ஆராய்ச்சி யாருக்கு ?

ஆராயசசிகளைபபறறி இனனுமோர விஷயம மாம் பழததைதக குறிதது சாஸதிரிகள பலவிதமான ஆராயசசிகள நிகழ்ததலாம. ஆனால அவை சாதாரண மாந்தரகளுக்கு ஆததமாகுமோ, பயனபடுமோ? சாதாரண மாநதர விருமபுவது மாமபழததைதச சுவைதது நுகரவது ஒனறு தானே! அது தானே அவரகள சகதிககு உடபடடதும! அவரகள அவவிதம நுகரவதால மாமபழததின பயனை அடைநது விடுவாரகள. அதுபோல கமபனைபபறறிய ஆராயசசிகள சாதாரண அறிவினரககு விளஙகா. அவரககு அதனால பயன உணடாவதிலலை ஆனால அவர்களுககுக கமபனை அனுபவிககும மாரககததைதக காடடி விடடாற போதும, கமபனால கிடைககககூடிய பலனை அடைநது விடுவாரகள

உலகில தோனறியுளள மகா கவிகளில கமபன ஒருவன எனபதில சநதேகமிலலை ஆயினும மறற மகா கவிகள பிற தேசஙகளில படிககபபடுவதுபோல கமபன தமிழ நாடடில படிககபபடடககாணோமே! மறறக கவிஞர களின இலககியஙகள ஏராளமாகவும மலிவாகவும அச சிடடபபடடுத திரளான ஜனஙகள வாஙகி வாசிககிறாரகள. ஆனால நமமுடைய கமப ராமாயணததிறகுப பிழையில லாத பதிபபுககூட இனனும வெளிவரவிலலை! கமபனைப பறறித தமிழ நாடடில அறிநதவர அதிகமா யிருக்க மாடடார. கமப ராமாயணப பிரதிகள் எததனை விறகப படுகினறன? எததனை ஜனஙகள அவைகளை வாசிக் கினறனர? மிகமிகச சொறபமே. காரணம எனன? நாடடில காணபபடும எழுததது வாசனைக குறைவு ஒரு காரணமதான. ஆனால எழுததது வாசனை யுடையவரும கம்பனைத தொடுவதிலலையே, தொட அஞ்சுகின்றாரகளே! காரணம என்ன? கமபன் என்றால், 'நம்மால படிக்க

முடியுமா? நமககு அறிவு போதுமா?' எனறு எண்ணு கின்றனா அபபடி எணணைச செயதுவிட்டனர் ஆயாய்ச்சி யாளரும, பணடிதரும. அப்படி எணணும்படி அவாகள் செய்யாவிட்டாலும, கமபனைபபடிபபது எளிது, நுகர்ந்து ஆனநதிபபது சுலபம எனறு எணணுமபடி அவாகள் செயயவிலலை எனபதைமட்டும நான உறுதியாகக் கூறுவேன.

' ஆனால ஆராயசசிகள அவசியம எனறோ அலலது ஆராயசசிகளைப படிகக வேணடியதிலலையெனறோ நான கூறவிலலை கமபனைப படிதது அனுபவிகக முயனறபின, அவனிடம பெறவேணடிய உணாசசிகள அனைததையும பெற முயனறபின ஆராயசசிகளைப படிககலாம நமககு விளஙகாதிருநதவறறை அவை திடீரென விளஙகச செயய லாம அதனால நம இனப உணாசசி அதிகரிககலாம ஆனால, நாமாகக கமபனைத துயகக ஆரமபிககுமுன ஆராயசசிகளைக கையில எடுததல கூடவே கூடாது. எடுததால பிறகு நாம கமபனைக கையில எடுககபபோவ திலலை எடுததாலும, அபபம தினனுமல அபபததில குழிகளை எணணும வேலையிலேயே ஆழநது விடுவோம. கமபன நம கையினினறு நழுவிவிடுவான

கம்பனைத் துய்பபது எளிதா?

சரி, கமபன கவிஞரின தலைவன ஆயிறறே, அவனை எலலோருமசாமானியருமஅனுபவிகக முடியுமோ? முடியும், அதில சநதேகம வேணடாம கணகளை மூடிக கொளபவா தாம காணமுடியாது கணகளைத திறநது காண ஆசையுடையாா கடடாயமாகக காணமுடியும. காணபவர் அனைவரும ஒரே விதமாகக காணபா எனறு கூற முடியாதுதான , எலலோரும ஒரே அளவில ஆனந தத்தைப பருகுவர் எனறு கூறமுடியாதுதான. ஆனால் பாாபபதும் நிசசயம, ஆனநதம பருகுவதும் நிசசயம்.

இந்த உண்மையை மனத்தில் வைத்தே பிரஞ்சுப் பேராசிரியர் அனடோல் பிரான்ஸ் என்பவர், 'பேரிலக்கியங்களைக் கதைகளாக எழுதிக் குழந்தைகள் கையில் கொடாதீர். பேரிலக்கியங்களையே அவர்கள் கையில் கொடுத்து விடுங்கள்'' என்று கூறுகிறார்.

கம்பன் இனியன், கம்பனை ரஸிப்பதும் எளிதே. ஆயினும் கம்பனைக் கையில் எடுத்த மாத்திரத்தில் சுவைத்துவிட முடியாது. பொருள் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அது பெரிய சிரமமன்று. ஆகவே, கம்பனை நுகர ஆசையும், அதற்குரிய ஆள்வினையும் இருந்தால் கம்பனைத் துய்த்தல் மிக எளிது. கம்பனுடைய கவிகள் மிகவும் எளியவை என்பது மட்டுமன்று, எளிமைக்கு உயர்ந்த எடுத்துக் காட்டாகக் கம்பனையே கூற வேண்டும்.

கம்ப ராமாயணம் ஆறு காண்டங்கள், ஆயிரக்கணக்கான கவிகள். அவற்றுள் எங்கே ஆரம்பிப்பது, எதைப் படிப்பது? கம்ப ராமாயணம் ஒரு பெரிய அழகிய பூங்காவனம் போன்றதாகும். எத்தனையோ நிற மலர்கள், எவ்வளவோ மணமுள்ள பூக்கள்! அந்த வனத்தில் உலவும் வண்டு எந்த மலரில் வேண்டுமானாலும் உட்காரும், தேன் நுகரும். அதற்கு ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் கிடையாது. அதுபோல ஆறு காண்டங்களையும் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். எப்பொழுது எது இஷ்டமோ அதில் எந்த இடத்தையேனும் திருப்பிப் படியுங்கள். இன்பமே உணர்வீர்கள்.

ஒரு விஷயம்

ஆயினும் கம்பனால் கிடைக்கக் கூடிய அதிக இன்பம் பெற வேண்டுமானால் ஒருவிஷயம் மட்டும் அறிந்து ஞாபகத்தில் வைத்து அனுஷ்டிக்க வேண்டும். திருக்குற்றாலம் போகிறோம். அங்கே மலைகளைப் பார்க்கிறோம், நீர்வீழ்ச்சி

யைக காணகிறோம. ஆனால நாம அனைவரும ஒரே விதமாகப பாாககிறோமா? இலலை. ஒருவா நீரவீழச்சியை மட்டுமே பாாதது நிற்பாா ஒருவா அநத வானளாவிய தேககு மரததை மட்டுமே கணடு நிற்பாா ஒருவா மலைமேல தவழும மேகஙகளில ஈடுபட்டு நிறபாா இவவாறு ஒவவொருவரும ஒவவொரு பொருளில சிநதை பறிகொடுதது நிறகலாம. ஆனால ஒருவா இவை யனைததையும சோதது நோககி அநத அழகில லயித்துப் போவாா கமபா பால காணடததில வரைக காட்சிப படலததில சநதிர சைலததை வாணிபபதைக காணக. மலையில காணும ஒவவொரு காட்சியையும தனித தனியே கூறி இறுதியில மலை முழுவதையும வாணிதது விடுகிறா

ஒருவன காட்டுககுள நுழைநதால மரஙகளைத தனித தனியாகவும பாாககலாம, மரஙகள எலலாம சோநத அவவனததையும பாாககலாம வனம மிகப பெரியதானால முதலிலேயே வனம முழுவதையும பாாகக முடியாமல போகலாம ஆனால வனததைப பகுதி பகுதியாகப பாாகக முடியும ஆகவே வனததுககுச சென றவன மரஙகளைக கணடும அழகு அனுபவிககலாம, வனததின பகுதிகளைக கணடும அழகு அனுபவிககலாம மரஙகளைக காணபதில ஆனநத முணடு ஆனால, மரத தொகுதியான வனப பகுதியின் அழகே அதிகமான ஆனநதம அளிககும, அதிகமான உணாசசிகளை உணடாககும

ஒரு பெரிய மாளிகை. அதை ஒரே காட்சியாக நோககிக களிககலாம். ஆனால, மிகப பெரியதானால பல திசைகளில சென று அதன அமைபபையும அழகையும பருகலாம அதலலாமல அரசமுனறில, கொலுமணடபம், நீதி மனறம, பநதாடு பூமி என று பல பகுதிகளை ஒவவொன்றுகப பாாததும மகிழலாம. ஒரு மண்டபததுள நுழைநததும மண்டபம முழுவதையும கண்டு களிப்பு

தோடு அதனுள காணபபடும ஒவவொரு தூண, ஒவ்வொரு சிலை, ஒவவொரு ஓவியம எனறு ஒவவொனறையும் தனித்தனியே நோககியும ஆனநதிககலாம

துய்க்கும் முறை

இது போலததான கமபராமாயணததைத துயபபதும கமபராமாயணம முழுவதும படிதது அது ஒவவொரு பாகமும மறற பாகஙகளோடு அமைநது அழகு பெறறு ஆனநத மளிபபதைக காணலாம அது எலலாககும எளிய காரியமனறு கமபராமாயணம ஒரு நாடகம போனறதாகும அதனால ஒவவொரு காடசியையும தனியாக எடுததுப படிககலாம அதன மூலம கமபன எழுபபும உணாசசிகளைப பெறறு இனபம காணலாம. இவவிதம ஒரு காடசியைப படிககாமல தனிக கவிகளையும படிதது இனபுறலாம காடசிகளைப படிததாலதான உணாசசிகள உணடாகும தனிககவிகளை நுகாவதால உணாசசிகள உணடாதல அரிது உணடானாலும அவை பிரமாதமலல, அவை கமபன எழுபப எணணிய உணாசசிகள எலலாம அலல

நாடகாசிரியன நாடக அமைபபில காடசி காடசியாகவே தன கருததில விளைவிககிறுன அதனால கமபராமாயணததைத துயககக விருமபுவோா காடசிகளைப படிததலே அவசியம அபபொழுதே கமபனால அடையக கூடிய பயன முழுவதையும அடைவா.

கமபா தமது காவியததை நாடகமாக அமைக்காத காரணததால அதைப படலஙகளாகப பிரிககிறுா. ஆனல் ஒவவொரு படலததிலும பல காடசிகள அமைந்து கிடக்கும அதனால நாம கமபரைக் கையில் எடுத்தால் ஒரு படலம முழுவதையும் படிககவேண்டிய அவசிய

யிலலை. அதில ஏதேனும ஒரு காடசியைப படிக்கலாம, படிதது இனபுறலாம அதிக சிரமமுமிலலை அதற்கு அதிக நேரமும தேவையிலலை, ஆதலால யாரும கமபனைததுய்க்கத தயஙக வேணடிய அவசியமிலலை.

எநதக காடசியைப படிபபது? இதறகுப பிறர யோசனை கேடக வேணடியதிலலை பிறரககுச சில காடசிகள் பிரயோஜனமுடையதா யிருககலாம; அதிக அழகு வாயநததாகத தோனறலாம. ஆனால அநதக காரணததால அதே காடசிகள நமககும அழகாயத தோனறும, பிரயோஜனமாயிருககும எனறு கூறமுடியாது. அது மடடுமனறு. நம மனநிலை எவவாறுளதோ அதறகுத தகக காடசியே ஆனநதம அளிககும. ஆதலால நம விருபபமபோல நம மனநிலைககேற்ற காடசியை எடுததுப படிதது இனபம நுகரவதே முறையாகும

லிடடன எனனும ஆஙகில அறிஞர ஒரு கதை கூறுவதுணடு ஒருவன தேனீககள வளரதது வநதான அவை அவனுககுத தேன சேரதது உதவிவநதன ஆனால அவன அநதத தேனைவிட உயரநத தேன உணடாகக விருமபினன அதனால அவன தன ஈககளின சிறகுகளைக கததரிததான அவைகளுககு முனனால மிகச சிறநத புஷபஙகளைக கொணடு வைததான ‘இநதப புஷபஙகளை விடடு அநதத தேனீககள பறககமுடியாது. இருந்த இடத்திலேயே எதிரில கிடநத புஷபஙகளிலேயே தேன எடுககும அநதப புஷபஙகளின தேன மிகச சிறநததாகும்’ எனறு நினைததான ஆனால அவன ஏமாந்து போனன அநதத தேனீககள தேன சேகரிக்கவே முடியவிலலை! இதிலிருநது நாம தெரிநதுகொளவது என்ன? தன்னிஷடமபோல படிபபவனே சந்தோஷம காண்பான். அறிஞர் மெசசும் காட்சிகள என்று

நினைத்துக் கையில் எடுத்தால் ஆனந்தம் காணாமலே போகக்கூடும்.

இவ்விதம் காட்சிகளைத் தனித்தனியாகப் படிக்குமாறு, கம்பராமாயணத்தில் படலங்களாகப் பிரித்திருப்பதை மாற்றிக் காட்சிகளாகப் பிரித்து அடையாளம் செய்து வைத்துக்கொண்டு பிரியமான காட்சியைப் படித்துக் கம்பனைத் துய்த்தல் முறை. பற்பல காட்சிகளையும் அனுபவித்த பிறகு படலங்களை அப்படியே வாசிக்கலாம். பிறகு பல படலங்களும், காண்டங்களும் ஒன்று சேர்ந்து விளங்கும் ராமாயணத்தின் கட்டுக்கோப்பு முழுவதையுங்கண்டு ஆனந்திக்கலாம். காவியப் பாத்திரங்களின் குணாதிசயங்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கும் முறையைத் தெரிந்து களிக்கலாம். முதலில் காட்சிகளைப் படிப்பதால், கவி நமக்கு உணர்த்த விரும்பும் உணர்ச்சியோடு அவனுடைய 'செஞ்சொற் கவியின்ப'த்தை அப்படியே அனுபவிக்க முடியும்.

தமிழ் மொழி வளர்ச்சி

பாஷையின் அவசியம்

மனிதன மனுலக வாழவின லடசியததை அடைவதறகு, ஆனம லாபம தேடுவதறகு அததியாவசியமாய, வேணடிய சகதிகள இரணடு ஒனறு உடலின உரம, மறறொனறு அறிவின ஆறறல இவவிரணடு மினறேல ஆனம வளாசசி ஒருநாளும அமையாது மறற பலஙகளை வளாபபதறகு வேறு பல சாதனஙகள தேவையாயிருபபதுபோல இவவிரணடு பலஙகளின வளாசசிககும தேவையாகும உடமபின நலததிறகும பலததிறகும தேவையாயிருபபது உணவு "உணடி முதறறே உணவின பிணடம" எனபது புலவா கூறறு அதுபோல அறிவு விளககததிறகும வளாசசிககும அவசியமான சாதனம பாஷையாகும மனிதனுககும மிருகததிறகும உளள விததியாசம எனன? மனிதனைபபோலவே மிருகததிறகும ஐமபுல நுகாசசியுணடு; அதனிடம ஞாபகசகதியும காணபபடுகினறது மிருகம் சுகதுககஙகளையும அறியும, விருபபு வெறுபபுகளும உடையதாகும ஆனால மனிதனிடமுளள ஒரு விசேஷ சகதி மிருகததினிடம கிடையாது அதுவே அறிவாகும. உதாரணமாக, மிருகம பல மரஙகள உளள இடத்தில் போனால அவைகளில ஒவவொனறையும தனிததனியாகவே அறியமுடியும அவறறையெலலாம ஒனறு சோதது அறிநது, அவற்றிற்கெலலாம பொதுவாகவுளள சாராமசஙகளைத தொகுதது "மரம" எனனும பொருளைத தெரிநதுகொளவதிலலை அவவிதம தெரிந்து கொளளும சகதி மனிதன ஒருவனுககே உணடு. அநதச சகதி அவனிடம இருபபதாலேயே பாஷையும அவனிடம் பிறக்கலாயிறறு. அநதச சக்தி மூலமாய அறிவை விருததி

செயதுகொளவதற்கும, அறிவுக கிளாசசியின பயனுய புதுபபுதுக கருததுககள தோனறி உணமைகள புலனுவதறகும, புலனுகும உணமைகளைப பிறாககு உரைபபதறகும, பிறா கூறும உணமைகளைக கேட்டறிநது கொளளுவதறகும தனிபபெருஞ சாதனமாயிருபபது பாஷையொனறேயாகும. பிறவியிலேயே ஊமையாகவும செவிடாகவும பிறககும குழநதைகளின மனம விரியாமல, அறிவு விளககமுறுமல அடகக முறறு விலஙகுகளின உணாசசியையே ஒததிருபபது யாவரும அறிநத விஷயம அதனுலேயே பாஷா நததுவ பணடிதராகிய மாகஸ முலலா எனபவா "அறிவிலலையேல பாஷை ஏற்படுவதிலலை, பாஷையிலலையேல அறிவு வளாவதிலலை" எனறு கூறுகினறுா

பாஷை தருவது தாய

மனிதன ஆனம வளாசசிககான யாககை, அறிவு இரணடுடனேயே மண ணுலகில பிறககினறுன ஆனுல அவன அபபொழுது அவவிரணடின வளாசசிககும அவசியமான ஆகாரம, பாஷை இரணடையும தேடிக கொளளச சிறிதும சகதியறறவனுயிருககினறுன அஙஙனம இருககும நிலைமையில அவனுககு அவவிரணடையும அளிதது ஆதரிபபவள அவன அனனையே யாவள. தாய குழநதையின உடல நலததைப பலவாறு பேணி வளாக்கினறுள்.

"நொநது சுமநது பெறறு நோவாம லேநதிமுலை
தநது வளாத தெடுததத தாழாமே
யந்திபகல கையிலே கொண்டவனைக் காப்பாறறுகின்றுள"

தவிர பால குடிககுமபொழுது குழந்தையினேடு கொஞசுகையில இறவாத இன்ப அன்பு மொழிகள கூறுகினறுள, தொட்டிலில தூஙக வைக்குமபொழுது இனனிசைக

கவிகள் பாடுகின்றாள் குழந்தைக்கு அறிவு வரும் பருவம் வந்தவுடன் பல கதைகளும் பல பாடல்களும் கூறி மகிழ்விக்கின்றாள். அக்கதைகள் பாடல்கள் மூலம் நாட்டின் பெருமையையும் நாட்டாரின் ஸ்வதர்மத்தையும் எளிதில் பொருள் விளங்கும்படி பசுமரத்தாணிபோல பாலன் மனத்தில் பதியும்படி செய்கிறாள். அங்ஙனம் அவள் அன்போடு அளிக்கும் அருமையை நோக்கியே அவள் தரும் உணவுக்கு "அமுதப்பால்" என்றும் அவள் பேசும் பாஷைக்கு "அன்னைமொழி" என்றும் அழகான பெயர்கள் அமைவதாயின.

தாய் மொழியின் பெருமை

அங்ஙனம் ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு அருந்துணையாக அன்னை உவந்தளிக்கும் தாய்மொழியொன்றே ஒருவன் தன் அறிவு விளக்கத்திற்கும் விசாலத்திற்கும் சுலபமாகக் கற்றுக்கொள்ளவும் உபயோகித்துக்கொள்ளவும் முடியும். தவிர, பாஷை எவ்விதம் ஒருவனுடைய உள்ளக்கருத்துக்களை உருவாக்கவும் உருவாக்கி வெளியிடவும் உபயோகப்படுகின்றதோ, அவ்விதமே அது அதனைப் பயிலும் ஜாதியாரின் அகவாழ்வு புறவாழ்வு இரண்டையும் அயலார்க்கு அறிவிக்கும் ஆற்றல் உடையதாகும். ஒரு ஜாதியாரின் பாஷையையும் அப்பாஷையிலுள்ள இலக்கியச் செல்வத்தையும் ஆராய்ந்தால் அந்த ஜாதியாரின் வாழ்வின் பல அம்சங்களையும் எளிதில் அறிந்துகொள்ள முடியும். ஆகையால் தாய்நாட்டின் க்ஷேமத்தை நாடுபவர் தாய் மொழியைப் பெரிதும் போற்றி வளர்க்கக் கடமைப் பட்டவராவர். தாய்மொழி மூலமாகத்தான் தாய்நாட்டின் பக்தியை ஜனங்களிடை வளர்த்தல் கூடும். அவ்வுண்மையை அறிந்தே அயர்லாந்து நாட்டு தேசபக்த சிரோன்மணிகள் ஆங்கில பாஷையால் அழிந்து மறைந்த ஐரிஷ் பாஷையைப் புனர் உத்தாரணம் செய்வ

தையே அவாகள செயயத துணிநத சுயராஜய முயற்சியில முதனமையானதாகக கருதி அதன வளாசசிககு அலலும பகலும உழைதது வநதது யாவரும அறிநத விஷயம தேச நலம தேடுவதறகுச சிறநத வழி தேச பாஷை வளாசசியே. அதனாலதான ஆஙகில தேச அருஙகவிகளில ஒருவரும, ஐரோபபா முழுதும பெருங கீாததி பெறறவரும, அடிமைக குழியில வீழநது அலல லுறுவாரை அதனினறும கரையேறற அனவரதமும உழைதது உயிா துறநதவருமான பைரன பிரபு "எவனுககுத தாய பாஷையினிடம அனபிலலையோ அவனுககுத தாயநாட்டினிடமும அனபிராது" என்று அருளிச செயதாா

தமிழா அன்பு

அவவாறு பல விததததிலும அருமை பெருமை வாயநத தாயமொழியைப பேணுவதும போறறுவதும் மனிததததனமை வாயநத யாவாககும இயறகையே யாகும அனனை மொழியிடம அடஙகாத அன்புகொண டவாகளும அமமொழியின புகழகளைப பேசுவதில பேரா னநதம காணபவாகளும ஆகிய பல ஜனசமூகஙகளில் தமிழா ஆதிகாலமுதல தலைசிறநதவராவா சில வேளை அவாகளுடைய அனபு அளவுகடநது விடும. அபபொழுது அவாகள தஙகள தமிழ் மொழியில் "எலலாப பொருளு மிதனபாலுள, இதனபால இலலாத எபபொருளுமிலலையால" என்றும், இமமொழி யால இசைகக இயலாத எணணஙகள இவவுலகில எஙகும கிடையா என்றும இயமபுவா தமிழா தஙகள் தாயமொழியின பெருமைககுக காரணஙகள பல கூறுவா. பரஞசோதி முனிவா, வரநதருவார், சிவஞான சுவாமிகள போனற முறகாலப புலவாகள் சிவபெருமானே தமிழ மொழியைச சிருஷடிததாா; அதை அகததி

யாககு அவரே உணாததினா, அததமிழைச திருசசெவி மாநதும பொருடடே அவா தெனனாடு போநதாா ; போநது சஙகப புலவரோடமாநது பசுந்தமிழினைப பண்ணுறறத தெரிநதாயநதாா, தாமும செநதமிழ்ச செயயுள பல செயதருளினா, தமிழுக கவி பாடும புலவாககருளியும அவா தமககாகப பல இயறகைககுமாறான அறபுதச் செயலகளை நிகழததியுமுளளா எனறு பாடியுளளா.

இததகைய காரணஙகளை இககாலததில யாரும ஒபபுககொளளாா. ஆகையால சிறிது காலததிறகு முன னிருநத செநதமிழ் ஆசிரியா சுநதரம பிளளை மேறகூறிய புராணக கதைகளைப புறககணியாவிடினும தமிழ மொழி யின சிறபபிறகுச சரிததிர சமபநதமான வேறு சில காரணஙகள கூறியுளளாா. அவை தமிழபாஷை முதுமொழி, அனாதி, அதுவே ஆதியில ஜகமுழுதும பரவியிருநதது, ஏனைய முதுமொழிகள இறநதுபட அதுமடடும தனனிடததுப பல மொழிகளைத தோறறு விததுககொணடு இனறுகாறும இளமையோடு இலஙகு கினறது எனபனவாகும. ஆனால ஒரு பாஷையின பெரு மைககு அதன தோனறிய காலததொனமை, பயினற நிலபபரபபு, இககால இளமை நிலைமை மூனறுமே போதிய காரணஙகளாகா. ஒரு பாஷையின மேனமையை உளளவாறு அறிவிபபது அதன் சொறசுவை பொருட சுவை இரணடுமேயாகும. அததகைய மொழியினபமும் இலககியப பெருமையும தமிழ பாஷையினிடம அளவுககு மிஞசி அமைநதிருககினறன எனபது தறகாலததில தமிழமொழிககுப புததுயிா தரவநத சுபபிரமணிய பாரதியாரின கருதது. உணமை வெறும புகழசசியிலலை எனறு உறுதி கூறுகினறாா. அவா அபிபபிராயததை உண்மை இலககியச சுவையின இலடசணததைத் நனகறிந்த எவரும் ஆடசேபியார்

இலககிய வளாசசி

ஒரு மொழியின பெருமை அதன சொறசுவை பொருடசுவை இரணடிலுமே அமைநதுளளது என்று கூறினேன ஆகையால ஒரு மொழியை வளாகக வேணடுமானால அதன மொழி வளததைப பெருககுவதோடு அதன இலககியச செலவததையும செழிககச செயதல அவசியமாகும அஙஙனம செயய முயல ஆரமபிககையில நாம அவசியம அறிநதுகொளளவேணடிய விஷயம ஒன்றுணடு அதாவது இலககியச சுவையின உணமை லடசணம யாது என்று அறிவதே அதை நனகு அறிநது கொணடால தான நம முனனோா வைததுப போன நூலகளில எவை உணமையான இலககிய இனததைச சோநதவை என்று அறிநது அவைகளை மடடும காபபாறறவும ஏனையவறறை விலககிவிடவும, புதிதாக இலககியஙகள இயறற ஆரமபிககுமபொழுது அவை உணமையான இலககியமாய இருககவேணடும என்று கணணுங கருததுமாயச செயயவும, பிறநாடடு நலலறிஞா சாததிரஙகளை மொழி பெயாககும பொழுதும அவைகளில தலைசிறநதவைகளையே அறிநது எடுததுக கொளளவும இயலும ஆகையால தமிழப புலவாகள முதறகண செயயவேணடிய வேலை “இலககியச சுவையின இலடசணத”தைத நிாணயிபபதே அஙஙனம நிாணயிகக எழுமபொழுது அதறகு ஆதாரமாக நமது தமிழமொழியில உளள இலககணஙகளை மடடும கொளளுதல தவறு. இலககிய இலடசணததை அறிவதறகு இலககண நூலகளைவிட இலககிய நூலகளே பெரிதும பயனதரக கூடியவை. தவிர உணமை இலககியசசுவை ஒருபொழுதும இலககண வரமபிறகுள கடடுப படடுக காணபபடமாடடாது அநேகமாக எலலா பாஷைகளிலும கவியரசாகள என்று புகழநது போறறப

படுபவா எலலாருமு தஙகள காவயஙகளில இலககண வரமபை மீறி நடநதவாகளே யாவா

இலககியச சுவை

மேலும இலககியசசுவை ஒரு பாஷைககெனறு தனியாக ஏறபடடதனறு அலலது அது பாஷைககு பாஷை மாறிமாறித தோனறும தனமை வாயநததனறு மனிதனுடைய சிநதனை உலகம எஙகும ஒரே தனமையுடையதாய் இருபபதால இலககியசசுவை எனபதும எலலா பாஷைகளுககும பொதுவானதேயாகும ஆதலால இலககியச சுவையின பணபை அறிய விருமபுவோா ஏனையமொழிகளில உளள இலககியஙகளையும அமமொழியாளா ஆராயநது கூறும உணமைகளையும கவனிததலவேணடும இதுவரை இருநததுபோலிலலாமல தமிழப புலவாகள ஏனைய மொழிச செலவக களஞசியததில புகுநது புதுபபொருள தேடுவாராக நமது நாடடில சமஸகிருதமும தமிழும பல ஆயிரககணககான வருஷஙகள ஒருஙகு வாழநதுவநதும சமஸகிருத நூலகளில வெகு சிலவே தமிழ மொழியில காணககிடககினறன, அவையும அநேகமாய இலககியஙகள அலல, மதம வைததியம போனற அறிவு நூலகளேயாகும காளிதாஸருடைய சாகுநதலம எனனும தலை சிறநத சமஸகிருத நாடகம தமிழாககளாயுளளவாகளில எததனை பேருககுத தெரியும வெகு வெகு சிலாககேயாம. ஆனால ஆஙகிலேயா நமது நாடடுககு வநது சில நூறறாணடுகளேயாயினும அவாகள சமஸகிருத நூலகள, தமிழ இலககியஙகள, கனனட காவயஙகள முதலியவைகளைத தஙகள பாஷைகளில மொழிபெயாதது அனுபவிதது வருகினறனா அவாகள நமமைபபோல கிணறறுத தவளையாய் இருபபதிலா. எபபடித திரைகடலோடியும திரவியநதேடுகினறனரோ அபபடியே தேசஙகளதோறும்

சென்று அஙகுளள இலககியப பொககிஷததினினறும எழில மணிகளைப பொறுககித தஙகள பாஷை இலககியஙகளோடு சேரததுககொளளுகினறனா ஆவபெரி பிரபு எனனும ஆஙகில ஆசிரியா "உலகிலுளள இலககியஙகளில தலை சிறநத நூறு" எனறு குறிப்பிட்டு ஒரு ஜாபிதா தயாா செயதிருககினறனா, அதில உலகில உளள சகல பாஷை இலககியஙகளும காணபபடும 'ஏனைய மொழிகளிலுளள இலககியஙகளை வாசிததறிய முடியாவிட்டாலும அவைகளின பெயாகளையாவது அறிநதிருககவேணடும, அதுவே ஒரு பெரும காரியமாகும அஙஙனம் பெயாமட்டுமாவது அறியவேணடிய நூலகளில வாலமீகி ராமாயணம, வியாசா பாரதம முககியமானவை' எனறு பிரெஞசு இலககியச சுவை அறிஞாகளில கீாததி பெறறவராகிய ஸெயினடபூவ எனபவா கூறுவதை நேயாகள கவனிககவேணடுகிறேன நமது தமிழக குறள அனனிய பாஷைகள பலவறறில மொழி பெயாககபபட்டிருபபதை யாவரும அறிவா, ஆனால அதுபோல நாமும பிறபாஷை நூலகளை மொழிபெயாதது உபயோகிததுக கொளள வேணடுமெனறு கருதுவதிலலை

புது நூல்கள் இயறறல்

இறவாத புகழுடைய புது நூலகளும தமிழ மொழியில இயறறவேணடும ஆனால அநநூலகளை இயறறுமபொழுது பழைய இலககண விதிகளையொட்டியே செயதல வேணடுமெனறு கருதறக இலககியஙகள ஜனஙகளுடைய வாழவின சாராமசமான பிரதிபிமபஙகளே யாதலால, தறகால வாழவின தனமைககுத தககவாறே புதிய இலககியஙகள இயறறுதலவேணடும. இலககியச சுவை குன்றுமலிருககமட்டும பார்ததுக கொள்ள வேணடுமே தவிர, அது எநத நடையில, எநதப பாவினததில, எநத உருவில அமைககவேணடுமோ

அவறறைப பழைய நூலகளின வரமபிறகுள கடடுபபடுததி விடவேணடாம "எளிய பதஙகள, எளிய நடை, எளிதில அறிநது கொளளககூடிய சநதம, இவறறினையுடைய காவியமொனறு தறகாலததிலே செயது தருவோன நமது தாய மொழிககுப புதிய உயிர தருவோனாகினறான" எனறு சுபரமணய பாரதியாா கூறுவதை மறககலாகாது

எளிய நடை

எளிய பதம எளிய நடை எனறால கிராம ஜனஙகள பேசும கொசசை மொழியனறு, தவறான உசசரிபபனறு சாதாரண வழககததிலுளள பதஙகளைச சரியாக எழுததுக கூடடவும உசசரிககவும குழநதைகளுககுக கறறுககொடுகக வேணடும நோடடீஸகளிலும நோடடீஸ பலகைகளிலும காணபபடும பதஙகளைப பாரததால நான கூறுவதன பொருள விளஙகும

எளிய பதஙகளும எளிய நடையும அழகாக இரா எனறு எணணலாகாது அழகுககு அஙக ஒறறுமைதான அவசியம, ஆபரணஙகள அவசியமிலலை அபபடியிருகக அஙகஙகளை அபபடியும இபபடியும திரிதது வைததுக கொளவது அழகாகுமா, அவலடசணமே ஆகும அதேமாதிரி அருஞ சொறகளையும கடினமான இலககணப பிரயோகஙகளையும கையாளல நடையின அழகைக கெடுததுவிடும. அதறகும மேலாக அதைப பழகிப பேசின அருவருபபை உணடாககிவிடும

அலஙகாரம வேணடாம அழகு போதும எனறவுடன சிலா அலஙகோலமே அழகு, அதுதானே இயறகை எனறு எணணிவிடுகினறனா. அநேகா இபபொழுது பததிரிகைகளில கைககுவநத பதஙகளைக கொட்டி அதுதான இயறகையான நடை எனறு

கூறுகின்றனர். அதுவுந் தவறு. கிராமியப் பதங்கள் போன்றவைகளைச் சந்தர்ப்பம் அறியாது உபயோகித்தால் பாஷையின் அழகும் தூய்மையும் கெட்டுப்போகும்.

மொழியின் தூய்மை

அது போலவே பிறமொழிச் சொற்கள் கலந்தாலும் தமிழின் தூய்மை கெட்டுவிடும் ஆமாம், சமஸ்கிருத மொழிகளை மட்டுமன்று, பிறமொழிகள் எதுவாயினும் அனாவசியமாகக் கையாண்டால் நம்முடைய பாஷைக்கு நன்றன்று ஆனால் அதற்காகப் பிறமொழிகள் ஒன்றையுமே சேர்த்துக்கொள்ள மாட்டோம் என்று கூறினால் பாஷை வளர்ச்சிக்கான வழிகளில் ஒன்று அடைபட்டுப் போகும். ஆங்கில பாஷைதான் அதிக மொழி வளமுடைய பாஷை என்று எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்கின்றனர். அந்தச் செழிப்புக்குக் காரணம் என்ன? ஒரு மரமானது பலவிடங்களுக்கும் வேர்களை அனுப்பி உரத்தைக் கிரகித்துத் தன்னுடைய சாறாக ஆக்கிக்கொள்ளுவது போல ஆங்கில மொழியும் சகல பாஷைகளிலும் தனக்கு அவசியமான மொழிகளைக் கிரகித்துத் தன்னுடையதாக ஆக்கிக்கொள்வதே ஆகும். பந்தல் என்பது தமிழ்மொழியா? ஆங்கில மொழியா? அது தமிழில் பிறந்ததுதான் ஆனால் இப்பொழுது ஆங்கில பாஷையில் இடம் பெற்றுவிட்டதால் ஆங்கில மொழியுமாகும். தமிழ்ப் பந்தலைச் சேர்த்துக் கொண்டதால் ஆங்கில பாஷை அழகிலும் குன்றிவிடவில்லை, தூய்மையிலும் குறைந்துவிடவில்லை

இந்த உண்மையை அறிந்தே நமது முன்னோர்கள் திசைச் சொற்கள் என நாற்றிசையிலிருந்தும் வரும் சொற்களைக் கையாண்டிருக்கின்றனர். நாம் அயோனியரை யவனர் ஆக்கினோம். அயோனியர் இஞ்சிவேரை

ஜிஞசிபோ ஆககிககொணடாாகள அதையே ஆஙகி லேயா ஜிஞெசா எனச செயது கொண்டாாகள. பல ஜாதியாரோடு கூடடுறவு நிகழுமபோது சொறகள மாறிபபுகுவது இயறகை தானே?

ஆயினும திசைச சொறகளையும அவசியமின் றிச சோததலாகாது அபபடிச சோததால பாஷை அழகிலும ஆறறலிலும குனறிபபோகும வருஷம என பது வழககச சொல ஆயவிடடது அதை அகறற வேணடாம, ஆனால அதறகாக "சமவதசரம்" எனபதை யும உபயோகிகக எணணககூடாது "கோரம்" இலலாத தால கூடடம நடககவிலலை எனறு கூறலாம, ஆனால அதறகாக கோரமிலலாததால "மீடடிங" நடககவிலலை எனறு கூறுதல தவறு.

தமிழ மொழியின தூயமையைப பாதுகாகக விரும பினும நாம இனனும ஆஙகில மோகததிலிருநது விடுபடடதாகத தெரியவிலலை நமமில பலா தஙகள கையெழுததை ஆஙகிலததிலேயே எழுதுவதை அறி வேன. சிலா தஙகள பெயரைத தமிழில எழுதினும தஙகள தநதை பெயரைக குறிககும எழுததை ஆஙகிலத திலேயே எழுதுகிறாாகள பொ திருகூடசுநதரம எனறு எழுதாமல பி திருகூடசுநதரம எனறு எழுதலாமா? அதுமடடுமனறு, பி திருகூடசுநதரம எனறு எழுதாமல P திருகூடசுநதரம M A B. L எனறு எழுதினால எத் தகைய தவறு செயகிறேன எனறு எனனிடம பாாபப திலலை அதுமடடுமா? ஆஙகிலமே அறியாத பணடிதாகள கூட ஆங்கிலததில கையெழுததிடுகிறாாகள எனறால நமககுளள ஆஙகில மோகததை எனனெனறு கூறுவது?

அதுமடடுமா? சிலா பிரசஙகம செயயும்பொழுதும் கடடுரை எழுதுமபொழுதும சுததமாகத தமிழை உப

யோகிபபாரகள ஆனால நணபரகளிடம பேசுமபொழுதும கடிதப போககுவரதது செயயுமபொழுதும ஆஙகிலத தையே உபயோகிபபாரகள கடிதஙகள எழுதுவதற காகத தம பெயர விலாசம அசசிடடு வைததிருககிறார களே அதை ஆஙகிலததில எதறகாக அசசிடவேணடும?

இனறும நம தமிழ நாடடில எஙகு போனாலும தமிழரகளுடைய வியாபார ஸதலஙகளுககு ஆஙகிலப பெயரிடுவதைக காணலாம. இருபது வருஷஙகளுககுமுன "ரெஸடோரணட" எனனும காடி வநதது இபபொழுது அதுபோய "கஃபே" எனனும சிவிஙகி வநதிருககிறது

அதோடு எஙகும பெயரப பலகைகள எலலாம ஆஙகிலததிலேயே எழுதபபடுகினறன அபபடியே தமிழில எழுதினாலும ஆஙகிலததுககு அடியே சிறு எழுததிலேயே எழுதபபடுகினறது. வககீலகள தஙகள பெயரை ஆஙகிலததில எழுதித தொஙகவிடுகிறாரகளே, எதறகாக? தமிழ அறியாதவரகள எததனைபேர அவரக ளிடம கடசிககாரராய வருகினறனர? அவர வாழநாளில ஆஙகிலர ஒருவரகூட வருவதிலலை, அஙஙனமிருகக ஆஙகி லததில எழுதுவதேன?

இனறும தமிழ நாடடில நூலகள எழுதும அறி ஞரகள தஙகள நூலகளுககுப பெயரையும முகவுரையை யும ஆஙகிலததில எழுதுவதை விடமாடடேன எனகிறார களே, தமிழநூலைப படிககக கூடியவரகள அநத நூலின பெயரும முகவுரையும தமிழில இருநதால படிகக முடி யாது போவாரகளா? இதெனன விபரீதமான வழககம?

இநத ஆஙகிலமோகம எலலோரையும பிடிதது ஆடடி வருகினறது. புலலுக கடடுககாரிகூட பயர பாகஸ

என்றுதான் கூறுகிறார்கள் அநேகர் ஆங்கில மொழிகளைக் கேட்டிருப்பார்கள், அதைச் சரியாக உச்சரிக்கத் தெரியாது ஆனாலும் அதன் விஷயத்தைத் தமிழில் கூற மாட்டார்கள் அரைகுறையாகக் கேட்ட ஆங்கில பதத்தையே கூற விரும்புகிறார்கள்

காந்தியடிகள்

மகாத்மா காந்தியடிகள் தென்னாப்பிரிக்காச் சிறையி லிருந்தபொழுது தம் குமாரன் அதிகச் சுகவீனமா யிருந்ததை விசாரித்துத் தம் மனைவியாருக்குத் தம் தாய் பாஷையாகிய குஜராத்தியில் கடிதம் எழுதி சிறை அதிகாரியிடம் கொடுத்தார் ஆங்கிலத்தில் எழுதாவிட்டால் அனுப்ப முடியாது என்று அதிகாரி கூறினார். என்னுடைய தாய் பாஷை தெரியாதவருக்குத்தான் ஆங்கிலத்தில் எழுதமுடியும், என்று காந்தியடிகள் கூறினார் சிறை அதிகாரி அப்படியானால் கடிதத்தை அனுப்பமுடியாது என்று கூறினார் அனுப்பாவிட்டாலும் பாதகமில்லை அதற்காக ஆங்கிலத்தில் என் மனைவிக்கு எழுதமாட்டேன் என்று காந்தியடிகள் கூறிவிட்டார். தம் குமாரன் நிலைமையைப் பற்றிய கவலை நெஞ்சைத் தின்றுகொண்டிருந்த சமயத்தும், தாய் மொழியைத் துறக்க மனங்கொள்ளவில்லை அத்தகைய பெரியோரே தாய் மொழியை வளர்ப்பவர் ஆவர்.

ஆனால் இந்த ஆங்கில மோகம் நம்முடைய தமிழ் நாட்டில்தான் அதிகம் ஆந்திர தேசம் சென்றாலும் சரி, வடநாடு சென்றாலும் சரி, அதை அவ்வளவாகக் காணமுடியாது நாம் ஆங்கிலத்தில் பேசினாலும் அங் குள்ளவர்கள் நாம் இந்தியராயிருப்பதால் நம்மிடம்

தங்கள் தாய்பாஷையிலேயே பேசுவார்கள். பிரான்ஸ் தேசத்தில் சாதாரண வண்டிக்காரன்கூட தன்னுடைய தாய்மொழியில் தவறாகப் பேசுவதைப் பிரமாதமான இழிவாகக் கருதுவானாம். ஆமாம் ஒவ்வொரு பாஷையின் உயர்வும் தாழ்வும் அதை உபயோகிப்பவர்களையே பொறுத்ததாகும். ஆதலால் நாம் ஒவ்வொருவருக்கும் நம் தமிழ் மொழியை வளர்ப்பதில் பொறுப்புண்டு என்று உணர்ந்து நடக்கவேண்டும்.

ராஜன் எலக்டிரிக் பிரஸ், சென்னை-1.

இனிய சுவைகள்

